

ISKRE

LETNIK: 40 | ŠTEVILKA: 3

DRAGI SOTRPINI IN SOTRPINKE!

Če ste kaj na tekočem z datumi, počasi mineva novih 165 dni (preštetih!), preživetih za zidovi naše gimnazije, ki so s športnimi dnevi, ekskurzijami in duhovnimi vikendi vred (seveda za nas maturante kak mesec manj=)) spolzeli mimo nas s svetlobno hitrostjo. Čeprav je treba priznati, da so bili vmes dnevi, ki bi se lahko primerjali ... No, pravzaprav z ničemer, ker so bili še veliko bolj grozni od Ivana Groznega in so se vleki kot aprilsko vreme. Je pa res, da je bilo letošnje šolsko leto eno boljših, predvsem zaradi obilice počitnic, drugo je bolj ali manj zanemarljivo=). Ker pa nas je iskreno skrbelo, da bi kdo med najdaljšimi počitnicami v letu pozabil na šolo – no, za tiste, ki bodo imeli popravce (vedite, da iskreno sočustvujemo z vami) se, žal, ne bojimo – smo vam pripravili še zadnje Iskre.

Upam, da se boste ob prebiranju le-teh vsaj tako kratkočasili, kot smo *agentke* 004 – z dovoljenjem za teženje sitnarile za prispevke. In če se boste, je naš trud, izostajanje od pouka, letanje gor, dol in poševno, prostovoljno- prisilno ostajanje po pouku za računalnikom, znoj, popolnoma poplačan.

Ob pripravljanju in oblikovanju zadnjih Isker v letošnjem šolskem letu smo se nasmejale kot še dolgo ne. Je konec šolskega leta (za nekatere res zadnji zadnji)

in spodobi se, da ga dostojno zaključimo in se na ta način za nekaj časa poslovimo od vas in profesorjev. Če nekateri vsa štiri leta nismo nič ušpičili – ne profesorjem, ne dijakom, ne pajkom (pardon, tu lažem – nekaj paličnjakov je zamenjalo zrak v šoli za zrak kjerkoli zaradi nas), ne rožcam ... nikomur (a ni to prav malo žalostno?) – pa smo se potrudili, da bodo zaradi nas vsaj profesorji videti malo bolj človeški. Zato vam, dragi bralci, predlagamo, da se z vsem srcem nasmejete ob izjavah profesorjev, ki smo si jih vestno sproti zapisovali (če že nismo spali, a ne=)).

SEMENISKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

Sprostite se ob prebiranju del literarnih ustvarjalcev, poiščite se na fotografijah, predvsem pa se zabavajte ... No, dobro, lahko tudi malo razmišljate, ni prepovedano.

Še nekaj. Naredite si uslugo. Poleti pojdite ven, naužite se svežega zraku, obiščite prijatelja, prijateljico, fanta, dekle, ki živi na čisto drugem koncu bodisi Primorske bodisi Slovenije, razgibajte se in čim manj glejte televizijo (Matevž, tudi Rebelde spada sem). Ne zapravljajte časa za neumnosti – raje ga poženite s poležavanjem na soncu in prijetnimi mislimi in se odklopite. Pa itak ne pozabite na starše in jih raje pripravite do tega, da vas odpeljejo ali v živalski vrt (izgovor, da ga imajo doma, se ne upošteva) ali na morje ali v hribe.

Ni važno kam, samo pojdite nekam skupaj, tako, v spomin na čase, ko ste še bili majhni in ste razvijali svoje govorne sposobnosti na nič hudega slutečih tujcih.

Zabavajte se. Iskre pa vas bodo pričakale tam, kot vedno=P

KAZALO

DRAŽI SOTRPINI IN SOTRPINKE!	1
KAZALO	3
KOLOFON	3
KRALJ NA FIZIKI	4
BESEDO TI DAM ...	5
KONCERT GIMNAZIJ	9
LAHKA KONJENICA	10
POKORA	11
ŠPORTNO SREČANJE KATOLIŠKIH GIMNAZIJ	12
NAJ DEL ŠPORTA - NAVIJANJE	13
DOMIJADA, ROGLA 2008	14
KONCERT 16. MAJA 2008	15
PREDAJA KLJUČA	16
BRANE GRUBAR	18
DI(V)JAK(A) IVANA KOBAL IN DOMINIK ŠURČ	20
CO2? NE ZDAJ, IMAMO NOV TORI	24
NASILJE SE RODI MED LJUDMI	25
DIJASKI DOM	27
MATURANTSKI PLES	36
SPREMEMBE, SPREMEMBE	37
PRO ET CONTRA	39
VLADIMIR	42
SVEŽINA, LEPOTA	45
POMLADJE ZDAJ.	46
PEMI	48
ŠALE...	51
REZULTATI ANKETE O ISKRAH	58

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

Šolsko glasilo

37.014.77

ISKRE

Iskre

inv.št.:K /

17576

Glavne urednice:

Tanja Bolko
Anja Bolko
Natalja Budin

Fotografije:

Člani fotografskega
krožka

Naklada:

200 izvodov

Tehnični urednik:

Črt Harej

Mentorstvo:

Irena Krapš Vodopivec

Vipava, marec 2008

KRALJ NA FIZIKI

Če smo maturanti celo šolsko leto verjeli, da je največ, kar imajo letošnja maturitetna dramska dela skupnega, tematika nasilja, in da je nemogoče vse štiri združiti v eno samo dramsko delo ter jo celo postaviti na odrske deske, smo se lahko daljnega 27. marca prepričali, da ni nič nemogoče. Vsaj za člane ljubljanskega Šentjakobskega gledališča. Ob svetovnem dnevu gledališča smo tako četrtoletniki z mešanimi občutki posedli na oblazinjene sedeže že prej omenjenega gledališča in nestrpno pričakovali začetek predstave, ki pa se je nekoliko zakasnil zaradi branja poslanice ob prazniku gledališč.

Zavesa se je po nekaj kratkih minutah vendarle dvignila in kar naenkrat smo se znašli v gledališču *Vladimirja B. Tartuffa*, ambicioznega, malodane bolnega režiserja, ki želi v svojem gledališču uresničiti sanje o *maturantskem spektaklu*. Za to si je sposodil nekaj motivov iz Zupančičevega *Vladimirja*, Dürrenmattovih *Fizikov*,

nekaj drobcev komedije si je sposodil pri Molieru in njegovem *Tartuffu* ter v Cankarjevi drami *Kralju na Betajnovi*. S prehajanjem iz vloge v vlogo in iz prizora v prizor brez kakega posebnega reda in z mešanjem privatnega ter odrskega, pa tudi z zanimivimi komičnimi vložki (*Matilda* je za roko peljala Cankarja v *Cukrarno*) so nas igralci, ki so v privatnih scenah nastopali s svojimi praviimi imeni, in režiser povečini navdušili, toda 'časopisni kritiki' se na žalost niso strinjali z nami. Vodstvu gledališča *Vladimirja B. Tartuffa* in režiserju *maturantskega spektakla* so očitali zmedo, nejasnost in še marsikaj drugega, zaradi česar se je *Vladimir B. Tartuffe* odločil, da bo, najbrž predvsem za 'časopisne kritike', postavil na oder štiri maturantska dramska dela za *telebane*. Manj kot deset sekundni prizori so nas nasmejali skoraj do solz in tako smo po končani predstavi še nekaj časa hodili naokrog z nasmeški na ustnicah.

Sledilo pa je tudi presenečenje po predstavi, ki smo si ga vsi najbrž še najbolj zapomnili. V trajno last smo maturantje namreč dobili (na žalost ne z namenom uporabe) priročen '*plonk listek*' ovit na embalažo od belila, na njem pa si bili vsi najnужnejši podatki o 'obravnavanih' dramskih delih. In čeprav spomini bledijo in se vtisi meglijo, se četrtošolci strinjamo, da je bila predstava res super – posebej tisti del za *telebane*. Hmmm ...

BESEDO TI DAM ...

Zadnji vikend v marcu (od 28. do 30.) smo se nekateri dijaki naše šole, željni novih izkušenj, udeležili novinarskih delavnic, ki so potekale pod okriljem mladi. net in so jo naslovili preprosto Besedo ti dam.

Rok, Jure, Maja D., Maruša, Anja, Tanja, Petra, Marija, Jerneja in Maja smo bili eni izmed Velikih trideset, ki so imeli privilegij biti na tem projektu ter se poučiti v novinarstvu v štirih zanimivih delavnicah: avdio-, video-, foto-delavnica in delavnica pisane besede. »Za kaj je sploh šlo?« se nekateri sprašujete. Tema našega vikenda so bile marginalizirane skupine v Ljubljani, ki so spregovorile skozi naše delo in na ta način predstavile svoje življenje in delo, svoje težave, njihovi predstavniki so izpovedali svoje misli. Kljub temu da ne ustrezajo splošno uveljavljeni definiciji "normalnosti", imajo še vedno pravico, da na glas izrazijo svoje mnenje, mi pa imamo dolžnost, da jim prisluhnemo in preprečimo diskriminacijo.

Mislim, da smo se v vlogi novinarjev odrezali super. Z zavzetostjo in predvsem z odprtostjo smo s svojimi izdelki predstavili sebe in njih, ki smo jim dali besedo. Vikend nam ni dal le nekega teoretičnega in praktičnega znanja na določenem področju, temveč predvsem vedenje, da čeprav nismo vsi enaki, čeprav se različno obnašamo, oblačimo, imamo drugačen način življenja, smo še vedno vsi človeška bitja, ki si zaslužimo priložnost biti slišani

in videni; zaslužimo si dostojanstvo obstoja, misli, besede in izkušnje.

VIDEO-DELAVNICA

Zadnji teden v marcu sem sprejemala pomembno odločitev in »švicala« ob misli na vse dileme in predsodke, ki so me obdajali. Nisem vedela, ali naj vikend preživim doma za knjigami ali grem raje »pohajat« v Ljubljano in se udeležim projekta Besedo ti dam ... Skušnjava je bila tokrat prevelika in sem šla – v video-delavnico.

Našo delavnico je vodil Jernej Kastelic, sestavljalo pa jo je 7 mladeničev (med njimi tudi Škofijc Rok Jelaš) in jaz, edina pripadnica ženskega spola (saj vem, življenje je lepo). Ampak vseeno me je v tistem trenutku malce zaskrbelo: »Kaj jaz sploh tukaj delam?« A fantje so me res pozitivno presenetili. Nisem se počutila nesprejeto, pravzaprav so mi kar pustili do besede in vzdušje v skupini je bilo zares odlično. Pa da ne boste mislili, da smo mi cel vikend počivali!!

Garali smo! Prvi dan smo na oblazinjenih modrih naslonjačih zrlili v platno in se uvažali v svet kompozicije, barv, svetlobe ... Pozorno smo poslušali izkušenega filmarja Jerneja, ki je bil tako zelo potrpežljiv pri razlaganju teorije. Naslednji dan smo odšli na delovni izlet po naši prestolnici. Cilj je bila študentska družina na drugem koncu Ljubljane. Po poti je bila naša naloga posneti mlade družine, fantom pa so nenavadno pogosto kamere uhajale k lepim dekletom, ki so se v sončnem vremenu sprehajale po ljubljanskih ulicah. V Rožni dolini nas je pričakala simpatična Nataša, mamica dveh otrok, samohranilka, ki hkrati hodi v službo in študira. Našim kameramanom ni nič ušlo, tako da smo imeli več kot dovolj gradiva za montažo, ki je sledila naslednji dan. To je zanimiv, a hkrati tudi dolgotrajen in zahteven postopek. V celem vikendu nam sicer celotne reportaže ni uspelo zmontirati, ampak najbolj zagreti so se še čez čas dobili z mentorjem in tudi to uspešno dokončali. Če je slučajno še kje kdo, ki ni uspel razbrati sporočila mojega prispevka, naj povem: SUPER JE BILO!

Naš filmček si lahko ogledate na spletni strani www.mladi.net

Jerneja Tratnik, 2. c

AVDIO-DELAVNICA

Kot že sama beseda 'avdio' namigne, smo v tej delavnici mladi skušali prepustiti besedo marginaliziranim skozi mikrofona prek žic do zvočnikov. In kaj smo počeli? Izkazalo se je, da nas bo v tej delavnici najmanj, in še to sama dekleta. Potem pa, ko sta nas dve dekleti zapustili zaradi bolezni, smo ostala štiri dekleta iz Škofijske. Toda upoštevajoč misel, da se 'večja nesreča ne zgodi', smo se "vrgle na delo". Najprej smo se seveda posvetile tehničnemu delu radijskega dela, kjer nam je voditeljica Anja Hlača predstavila vse radosti in malo temnejše strani radijskega dela. Potem smo vadile svoj govor in govorjenje v mikrofona, kjer smo ugotovile, da je napisano besedilo čisto drugačno od govorjenega besedila. Ne verjamete? Poskusite štiristavčno poved lepo prebrati, tako, da si jo bo vaš poslušalec uspel zapomniti. In po možnosti naj poved vsebuje še nekaj statistike. A je šlo?:) Po razglabljanju, kakšna vprašanja bomo zastavljali intervjuvancem, da bo oddaja čim bolj zanimiva, smo prvi dan zaključile. Drugi dan je bil

dan na terenu. Dobile smo se z Andrejem in Katjo, predstavnikoma Društva za integracijo homoseksualnosti, ju dodobra izprašale in posnele dokazni material. Popoldne smo se zaprle v ljubljanski studio Radia Ognjišče, kjer nam je tehnični vodja Matej Kržišnik razložil delovanje programa in potek dela za mešalno mizo. V kakih treh urah s premorom za večerjo – doletela nas je ta čast, da so nam pice dostavili kar na prizorišče zločina – smo petnajstminutno oddajo končale. Če ne verjamete, koliko časa, dela, potrpljenja je potrebnega, da se naredi dokaj kakovostno oddajo, poskusite sami (ali vprašajte Jureja). Je pa treba priznati, da je bil Matej več kot pogumen, da nam je prepustil obdelavo večine podatkov (saj bi lahko vse, samo potem bi trajalo 'jako' več kot tri ure). Naslednji dan smo dale soudeležencem za pokušino poslušati del oddaje. Saj ne, da bi nas kaj hvalila, toda oddaja nam je prav super uspela. Kaj sem ugotovila na teh delavnicah – predvsem ne smeš nikogar obsojati za to, kar je. Če je drugačen – pa kaj. Včasih to ni izbira, je preprosto dejstvo, ki se ga nekateri bojijo sprejeti. Zakaj? Zaradi predsodkov, ki krojijo našo svobodo izražanja in biti to, kar človek je.

Anja Bolko, 4. a

FOTOGRAFIJA

Kot edinega udeleženca fotografske delavnice na seminarju z naše gimnazije me je doletela ta "čast", da napišem nekaj o tem, kar smo fotografi delali.

Vsekakor je bilo naše delo zelo zanimivo. Prvi večer smo na hitro preleteli osnove fotografiranja in se pogovorili o tem, kako s fotoaparatom pristopiti do brezdomca. Ti so bili namreč naš "motiv". Poskušali smo jim dati besedo – pokazati, da je veliko brezdomcev na slabem glasu samo zaradi medijev, ki vplivajo na predstave ljudi o njih, ne pa zato, ker bi to bili slabši ljudje. Živijo v slabih razmerah, a to še ne pomeni, da nimajo srca. In prav izraz njihovega srca smo fotografi drugi dan poskušali ujeti v objektiv. Zvečer je naše fotografije komentiral naš mentor Gašper Furman, tretji dan pa smo svoje najboljše posnetke pokazali tudi ostalim. Bilo je ... Hm... Super! Čeprav smo mladi, smo vseeno dokazali, da lahko kar dobro delujemo v koži novinarjev.

Jure Bajt, 2. b

PISANA BESEDA

Z našo delavnico smo začeli v petek. Bilo nas je devet mladih ter mentorica, Mica Škoberne. Po tem, ko smo se spoznali (za nas ni bilo težko, saj nas je bilo z naše šole kar pet), nam je mentorica povedala nekaj o novinarstvu ter nam predstavila različne novinarske žanre. Naslednji dan smo si razdelili naloge. Pisali smo o otrocih iz t.i. Malega doma v Šiški, ki smo ga tudi obiskali. To je podružnica večjega centra Dolfke Boštjančič, za ljudi z motnjami v duševnem razvoju.

Srečali smo se z gospo Senko Ciuha, ki nas je popeljala po domu in nam pokazala, da so ti otroci, o katerih sicer ne vemo veliko, tudi otroci z različnimi potrebami in enakimi pravicami. To smo tudi sami videli ter občudovali, kako znajo ti ljudje živeti za sleherni trenutek, ki ga imajo.

Tako smo se polni še svežih vtisov vrnili v prostore MIC-a in začeli ustvarjati reportažo, intervju ter portret. Kljub dodatnim uram v nedeljo pa nismo končali s pisanjem, in se zmenili da to končamo doma. To smo res naredili, tako da so bili vsi prispevki nared za razstavo in objavo na spletni strani. Pojdite kaj pogledat – priporočamo!

Marija Busija, 1. a

KONCERT GIMNAZIJ

V nedeljo, 30. 3. 2008, smo se člani mešana pevskega zbora Škofijske gimnazije Vipava odpravili v Ljubljano, da bi skupaj s pevskim zborom s Škofijske gimnazije Šentvid, ŠG Antona Martina Slomška in ŠG Želumlje zapeli Jenkinsovo A mass for Peace. Ko smo prispeli v Ljubljano, so najprej v Cankarjevem domu sledile vaje z orkestrom, ki ga je, kot nas pevce, vodil gospod Damjan Močnik, ob 13.00 pa je bila odprta generalka. Po njej smo imeli kosilo in malo prostega časa, ko so si naše noge malo oddahnile in se pripravljale na novo trpljenje – dve uri stanja. Ob 17.00 pa se je začelo zares. Vsi smo bili malo živčni, predvsem pa željni odzivov publike. Za odrom smo se pogovarjali, mi, četrti letniki, pa smo obujali spomine na koncert Slomškove ustanove, ki je potekal pred dvema letoma, in sklepali nova poznanstva. In potem je prišel čas, ko smo si še zadnjikrat zaželeli srečno in stopili na oder. Tam je v nas butnilo napeto pričakovanje, kakšna bo ta maša in ali jo

bomo dobro zapeli.

Med koncertom sem osebno uživala. Biti član dvestočlanskega pevskega zbora je enkratno doživetje. Slišal si, kako se vsi glasovi prepletajo, kako iz nas vre energija, mladost, kako vsi strmimo v dirigenta. Med petjem si pozabil na razbolele noge, na žulje, ki so se ti naredili na podplatih, na roke, ki so komajda še držale tisto težko mapo ... Mislil si samo še na petje, na to, da boš pravilno izgovarjal besedilo, da boš zadel intonacijo in užival. Predvsem to zadnje. Po odpeti maši nas je čakal silovit aplavz. Poslušalci so bili navdušeni, mi pa smo se počutili veseli, pohvaljeni in utrujeni. Čas med ploskanjem smo porabili za iskanje naših staršev, profesorjev in drugih znancev med občinstvom. Močno pa smo ploskali tudi našim zborovodjem, saj gre velika zasluga za ta koncert prav njim.

Na koncu naj še omenim, da je bila ponovitev koncerta v ponedeljek, 9. 6. 2008, v Piranu.

LAHKA KONJENICA

V četrtek, 17. 4. 2008, smo si dijaki v Ljubljanskem mestnem gledališču ogledali sodobno dramo Lahka konjenica. Ta je delo slovenskega dramatika Draga Jančarja. Zgodba govori o uspešnem poslovnežu Maksu, ki se zaradi poslovnih goljufij in bojazni pred sodstvom zateče v staro cerkev, nekje v samoti slovenskih hribov. Ta naj bi bila poslikana z zelo pomembnimi freskami, ki naj bi prikazovale svete tri kralje na poti v Betlehem. Seveda pa Maks ni edini, ki ga je prizadela finančna kriza, ampak je s seboj potegnil še dva svoja poslovna kolega ter tri družine, njuno in svojo. Ti ga kmalu najdejo in ga skušajo prepričati, naj se vrne domov. V tem odlomku je čutiti hladnost njihovih odnosov ter željo po denarju in statusu v družbi. Maks noče domov in zato cela 'konjenica' odide brez njega.

Maks se zelo zbliža z restavratoriko Marjano, župnik pa mu naroči, naj odide, ker noče, da bi prizadel Marjano. Maks se zato odpravlja na pot, vendar ga 'batler', ki ga je podkupil eden od poslovnih kolegov, ustrelji. Zgodba se konča z odkritjem, da freske ne prikazujejo sv. treh kraljev, ampak štiri jezdece apokalipse, ki napovedujejo smrt.

Drama pusti neizbrisen pečat in večno vprašanje o bogatstvu in nečistih poslih. Z veliko simbolike nam skuša prikazati utesnjenost človeka v komercialnem svetu, čigar želja je le moč in bogastvo. Zato je drama, kljub svoji šaljivosti in grotesknosti, zahtevnejša za mlado občinstvo, vendar se iz nje vseeno lahko razbere bistvo.

M.K.

POKORA

(ATONEMENT)

Briony je ena tistih 13-letnic, ki s pomočjo svoje domišljije ustvarjajo čarobni svet. Nekega dne skozi okno vidi, kako se njena sestra Cecilia sleče do spodnjega perila in skoči vodnjak na vrtu. Pri tem jo opazuje služkinj sin Robbie, ki se je tako kot Cecilia vrnil s Cambridgea, da bi tu preživel poletne počitnice. Ta dogodek v Briony spodbudi ljubosumje, zaradi katerega na koncu dneva Robbieja obtoži posilstva njene sestrične Lole, čeprav ve kdo je pravi krivec. Brionyno laganje Robbieja privede v zapor in kasneje na fronto. Cecilia, se zaradi svoje ljubezni do Robbieja in ker ne verjame Brionynim lažem, odseli. Briony čez nekaj let spozna svojo krivdo, vendar je za to že prepozno, saj je življenje knjiga brez brisanja.

vljenje pa se konča v eni izmed bobnih napadov. Kljub kruti resnici Briony svojo pokoro išče v pisanju knjige, v kateri Robbieju in Ceciliji ustvari novo življenje, polno ljubezni in srečen konec, ki ga nista izkusila.

Film je zelo dober in vreden ogleda. Obsega odlično igralsko zasedbo, enkratno glasbo, posnet pa je po istoimenskem romanu Iana McEwana, ki je za delo prejel veliko nagrad.

Laž pa nikoli ne obrodi sadov, ampak samo trpljenje, ki te spremlja celo življenje. Robbie umre v fronti, Cecililino ži-

M.K.

ŠPORTNO SREČANJE KATOLIŠKIH GIMNAZIJ

DVE MNENJI

Letos smo imeli na naši gimnaziji in v dijaškem domu čast gostiti športno srečanje katoliških gimnazij. Tekmovanje je potekalo v štirih disciplinah: v malem nogometu, košarki in odbojki, ki so potekali v telovadnici, in v namiznem tenisu, ki je potekal v dijaškem domu. Nič nenavadnega. Dobrodošla novost je bila navijaška skupina pod mentorstvom profesor'ce Strnad (vse čestitke).

V domu se je na športnem srečanju katoliških gimnazij odvijalo tekmovanje iz namiznega tenisa, ki je bilo še kar napeto. Prva serija tekem Želimlje : Šentvid se je odvila po mojih pričakovanjih, saj je zmagala ekipa iz Želimelj. Z zamudo so na tekmovališče prišli tudi Mariborčani. Sledila je zahtevna tekma, katere izid je bil 3:2 za našo ekipo. Takoj za to tekmo se je odvila še ena, za nas zelo pomembna tekma (Maribor : Šentvid). Ekipa iz Šentvida je bila poražena, kar je pomenilo, da z dobro borbo proti Želimljam le še potrjujemo zaslužen drugo mesto.

M. P.

NAJ DEL ŠPORTA - NAVIJANJE

V torek, 22. aprila, naj bi bil na ŠGV še en športni dan, tokrat v okviru športnega srečanja katoliških gimnazij. Že dolgo prej smo vsi govorili le o tem »frei« dnevu, ko pa se je končno približal, smo izvedeli, da je seznam za rafting, vzrok našega prejšnjega navdušenja, že poln. Potem pa: piuuuuuu in glas po zvočniku nam pove, da za tiste, ki "se ne vejo kam dati", obstaja navijaška skupina. Tako se je začel naš športni dan. Najpomembnejši del športa – navijaštvo je namreč zahtevalo večdnevne priprave.

Pisali smo dolge pozdrave in uvode, se smejali, sestavljali vzklike, delali zaloge tablet za grlo, izbirali primerno glasbo, iskali navijaške rekvizite (raglje, manjše in večje piščali, megafone ...), trenirali smo ubrano petje, se učili mehiški val, nestrpno pričakovali lepše primerke nasprotnega spola z ostalih šol in upali, da bodo v športu vseeno slabši od nas, poskusili

smo celo prepričati dež naj ne pada, naredili smo ogromno čudovitih transparensov, risali ter slikali po majicah in obrazih, manjkali pri pouku, zanemarjali učenje, odsek navijačic je vadil koreografijo in v kabinetu so odkrile celo cofe in za ŠGV žal neprimerne oblekice.*

Ko je končno napočil dan boja proti tujim Škofijcem, je prišel še najlepši del našega poslanstva. Drli smo se in s pomočjo pohodnikov (zaradi slabega vremena so pač morali postati »fake« navijači) uspeli preglasiti celo Mariborčane. Da nam je resnično uspelo, dokazujejo tudi rezultati naših športnic in športnikov. Mi smo se imeli fajn - upam, da tudi vi.

*K vsemu temu težkemu delu nas je z lahkoto spodbudila prof. Polona Strnad Bensa, ki se je popolnoma vživela v vlogo strastne navijačice, dobesedno je »not padla« in s svojim zanimivim pristopom tja potegnila še nas.

Hana

DOMIJADA, ROGLA 2008

Tudi letos so se naši dijaki iz dijaškega doma udeležili vsakoletnega srečanja dijaških domov, Domijade na Rogli, ki je potekalo od 24. do 25. aprila. (Z)Domci so sodelovali v raznih aktivnostih, med katerimi so tudi namizni tenis, novinarska in likovna delavnica, tek ... v nadaljevanju pa si lahko preberete, kakšna se je zdela letošnja domijada enem od (z) domcev.

Vsa srečanja so v prvi vrsti namenjena druženju, nekatera pa imajo še specifičen pomen.

Jaz sem bolj kot za sprostitev izkoristil čas za svoj osebni psihološki trening, vsi ostali prisotni pa so Domijado izkoristili za, bolj ali manj, sproščanje. Seveda pa je bilo veliko takšnih, ki so od tako intenzivnega sproščanja imeli kar prebavne motnje (naših 'sodomjakov' po statističnih podatkih ni bilo med njimi). Mislim, da se je na Rogli vsak po svoje zabaval, jaz sem se vsekakor.

Domijada je zanimivo srečanje. V 'osnovi' se vrstijo tekmovanja iz najrazličnejših disciplin, po drugi strani pa je srečanje dogodek, najprimernejši za spoznavanje novih osebkov iste vrste in za sprostitev.

M. P.

GLASBENI KONCERT

V petek, 16. 5. 2008, se je v vipavskem kulturnem domu odvil zares živahen in zanimiv koncert. Naš šolski mešani pevski zbor se je predstavil s pestrim programom, ki je obsegal tudi izsek pesmi iz Maše za mir (A Mass for Peace), s katero so v sodelovanju z ostalimi zbori slovenskih škofijskih gimnazij nastopili na dobrodelnem koncertu Slomškove ustanove v Cankarjevem domu. Po nastopu Mešanega pevskega zbora je nastopila dekliška vokalna skupina naše gimnazije. Pod vodstvom Kristine Budin so dekleta zapela Pojdi z menoj in Vrtiljak. Dogajanje je s svojim nastopom popestril še odličen kvintet harmonik iz Glasbene šole Postojna, ki ga pretežno sestavljajo dijaki naše gimnazije. Kot predah med glasbenimi točkami pa sta bili predstavljeni knjigi Rt nade avtorice Ivane Kobal iz drugega

letnika ter Darilo izpod peresa Dominika Šurca, letošnjega maturanta, ki sta na literarnem natečaju Z domišljijo na potep osvojila prvo in četrto mesto. Po predstavitvi njunih knjig in kratkem intervjuju je mešani pevski zbor zapel še nekaj svojih pesmi, razveselili pa so nas tudi z dodatkom. Poslušalci smo bili vsekakor navdušeni in smo s seboj domov odnesli zvrhan koš lepih vtisov.

Tanja

PREDAJA KLJUČA

Leta tečejo, generacije se menjajo ena za drugo in tako mora šola vsako leto dobiti tudi nove ključarje. 4. letniki, ki so sv. Petri naše gimnazije, to častno nalogo že mnoga leta predajajo svojim naslednikom. Toda vse ne gre tako zlahka in 3. letniki smo si morali, tako kot vsi poprej, ključ pošteno prislužiti.

V ta namen je bila v petek 16. maja pripravljena splošno znana predaja ključa. Ker je vreme malo nagajalo in sonce kar ni in ni hotelo pokazati svojega obraza, se je tekmovanje preselilo v telovadnico, ki je neučakane tretješolce obvarovala vsaj pred vremenskimi pojavi. Najprej smo vsi tretji letniki ponosno prikorakali na prizorišče in tako so si lahko gledalci ogledali vse potencialne kandidate.

Iz vsakega razreda sta bila izbrana dva prostovoljca, fant in punca, ki sta morala opraviti posebno nalogo. Od zdaj naprej se dekletom ni treba več samim ličiti

pred ogledalom, ampak jim lahko pri tem vsakdanjem opravilu na pomoč pristopijo tudi fantje. Navsezadnje so oni tisti, za katere se punce lepotičimo, zato sami dobro vedo, katera šminka nam najbolj pristoji. Moški del dvojic je v roko pogumno vzel šminko in začel olepševati dekleta.

Do takrat vse lepo in prav. Toda fantje so se morali z nalogo spoprijeti v oteženih pogojih – čez oči so jim namreč zavezali ruto. Lepi obrazi deklet so tako postali prave abstraktne slike. Očitno je četrtrim letnikom všeč moderna zvrst umetnosti.

Umetniki so se vrnili nazaj k svojim razredom, vendar niso smeli dolgo počivati. Publika je bila očitno željna dobre glasbe, zato so voditelji sklenili, da bodo program popestrili še s glasbenim tekmovanjem Evrovizija ŠGV. Nastopali so trije dueti, sestavljeni iz razrednikov in dijakov, podprti z back-vokali ostalega razreda. Žirija je telefonsko glasovanje

zamenjala z novim načinom.

Gledalci so za svoje favorite glasovali z močnim aplavzom in kiki. Toda to ni preprečilo žirije in na koncu se je odločila, da častni naziv »Ključarja ŠGV za leto 2008/2009« po-
deli vsem trem letnikom.

Sledila je še dolgo pričakovana obsodba cveka, ki je bil kriv za nesrečo mnogih dijakov. Po dolgem seznamu vseh njegovih grehov, smo končno dočakali njegovo kazen. Odpravili smo se na dvorišče, kjer so četrtoletniki izvedli zažig cveka. Dim, ki se je kadil iz njega, se je grozeče razširil proti šoli, a iznajdljivi dijaki so mu takoj zaprli vhod.

Upamo, da nas bo od sedaj nerad obiskoval, v nasprotnem primeru pa imamo zanj drugo leto še hujšo obsodbo.

Klara Hlad

BRANE GRUBAR

Če se iz naše Vipavske doline pomaknemo proti Kopru in od tam proti Istri, najdemo majhno vas Dvori, v kateri je svoj mir našel znani slovenski igralec Brane Grubar. Najbrž se vsi spomnimo »Polkovnika – enga ta kratkega, ampak ta dvojnega« iz uspešne nanizanke Vrtičkarji in če zavrtimo čas še nazaj, v naše otroštvo, ga srečamo tudi v mladinskih filmih, kot so Poletje v školjki in Sreča na vrvi. Z njim sem na sončno nedeljsko dopoldne opravila kratek intervju.

En lep dober dan in že vnaprej se vam zahvaljujem za to, da ste si vzeli nekaj časa za tale intervju. Torej, znani ste predvsem po vaši vlogi Polkovnika v nanizanki Vrtičkarji. Vas ljudje večkrat enačijo in primerjajo s tem likom?

Ja, se zgodi, da me še zmeraj prepoznajo po vseh teh letih, kar se je nanizanka iztekla, ampak to je del poklica in tako pač je.

Kakšne spomine imate na snemanje te nanizanke?

Zelo lepe. V teh letih smo z vsemi člani, tako z igralci kot tudi drugimi člani ekipe, postali prijatelji in še sedaj, če se srečamo, nam je zmeraj lepo spominjati se skupnih trenutkov.

Ali morda lahko pričakujemo ponovno snemanje te uspešne nanizanke?

Ni za pričakovati, ker se je pač iztekla, je pa v pripravi nekaj podobnega, le da bo snemanje potekalo ob morju.

Sama se vas tudi spominjam po vlogi v mladinskih filmih Poletje v školjki in Sreča na vrvi, kako se spominjate teh dveh snemanj filmov?

Ravno tako lepi spomini. Predvsem v filmu Sreča na vrvi je bilo zanimivo sodelovati s psom, ki je bil zelo ubogljiv.

Koliko časa pa se že ukvarjate s profesionalnim igranjem in ali se vam zdi, da ste v tem dosegli že vse, kar ste hoteli?

Z igrilstvom se ukvarjam že 45 let, igralec pa ni nikoli zadovoljen, zmeraj se mu zdi, da bi vloge lahko naredil še boljše, bolj zanimive. Sicer sem sam s svojim poklicnim delom zadovoljen, naredil sem nekaj dobrih stvari in to tudi pošteno.

Kdo pa vas je navdušil za igro?

Ja, to vprašanje večkrat dobim v intervjujih,

ampak odgovora nanj ne vem. Bilo je pač tako, da sem kot otrok igral v eni amaterski skupini in takrat se mi je zdelo super. Potem sem se odločil tudi za ta študij.

Kateri so po vašem mnenju največji dosežki v življenju na igralskem področju?

Bi moral naštet kar nekaj tipov predstav, tako da bom povedal raje, kateri tip vloge mi je bil in mi je všeč. To so nenavadne osebe, torej posebnosti, norčki, brezdomci, taki ljudje so mi tudi dragi in jih imam rad, ker živijo na popolnoma svoj način (npr. Emerik iz Jančarjevega Velikega briljantnega valčka, Popriščin iz Gogoljevih Zapiskov blazneža ...)

Bi lahko rekli, da je igralstvo pri nas perspektivno in da se je na tem področju veliko spremenilo v primerjavi s časom pred 10, 15 leti?

Je perspektivno, kot vsak poklic. Če ga opravljaš resno in dobro, potem je. Če pa misliš "preblefirat", potem pa ni dobro ne v igralstvu ne kjerkoli drugje.

Drugače pa ne vidim nobene velike razlike med nekoč in danes, v bistvu gre za človeško, umetniško in poklicno poštenost.

Kako to, da se za vikende umaknete iz hrupne Ljubljane v majhno istrsko vas?

Že pred 20 leti sva s soprogo začela zahajati v Istro na enodneвне potepe, kjer sva se zaljubila v istrsko arhitekturo, pokrajino in ljudi. Potem sva si poiskala dom tu, kjer zdaj z družino preživljamo ves prosti čas.

Kaj pa počnete zdaj, sodelujete v kakšni igri, predstavi?

Sedaj se ukvarjam s predstavo v Trstu, kjer igram dve vlogi. Delamo jo pa s poljskim režiserjem Januszom Kizom. Premiera te predstave bo v juliju v Čedadu in potem bomo igrali tudi v Trstu ter še v drugih krajih.

Tudi nov film pripravljamo po romanu Mateta Dolenca: Morje v času mrka, tu pa igram starega dalmatinskega možaka in se ga zelo veselim, vse skupaj se bo dogajalo na morju, ki ga imam tudi sam rad.

Kako pa gledate na trenutne mlade igralce?

Niso nič drugačni, kot smo bili mi, drugačni so le po tem, da živijo v drugem in drugačnem času, jaz imam rad njih in oni mene.

Kakšni so vaši načrti za naprej?

Pred dvema letoma je izšla moja prva knjiga »Kam? Drugam« in govori o mojih srečanjih z morjem, Sredozemljem in sedaj že zbiram material za novo knjigo. Ter vmes še igranje v kakšni predstavi ali filmu.

In še vaša končna misel?

Ja, ker je ta revija namenjena izrazito mladim ljudem ... mlade imam rad, rad se družim z njimi, skoraj rajši kot z ljudmi moje generacije. V stiku z mladimi rad posredujem svoje znanje in tako (upam) vsaj malo vplivam, da bo svet, v katerem boste vi živeli, boljši, lepši kot sedaj.

Najlepša hvala in lep dan še naprej!

Hvala tudi tebi.

Šaoa

DI(V)JAK(A) IVANA KOBAL IN DOMINIK ŠURC

Saj ne, da bi na naši gimnaziji primanjkovalo dijakov, ki bi si zaslužili biti v tej rubriki, vendar smo imeli v uredništvu Isker zadnje tedne kar precejšnje težave, preden smo se odločili, da bo pripadla čast biti v zadnji letošnji številki Isker v rubriki Di(v)jak kar dvema dijakoma (istočasno!). Marsikdo od vas bi najbrž rekel (ali si vsaj mislil), da Dominik Šurc, letošnji maturant, in Ivana Kobal, dijakinja drugega letnika, nimata ničesar skupnega (nisem pa zatrdno prepričana, ker ne poznam obeh ...), pa vendarle ni tako. Oba sta se namreč letos, vsak s svojim delom, seveda, udeležila literarnega natečaja Zdomišljijo na potep, ki ga razpisuje Smarteam iz Vrhnike (ki je, mimogrede, rojstni kraj Ivana Cankarja). Ivana je z delom Rt nade na natečaju dosegla prvo mesto, Dominik z Darilom četrto, obe deli pa sta zaživel v obliki samostojnih knjig, kar se nam je pri Iskrah zdel zadosten razlog za kratek intervju z njima.

1. Najprej bi vaju prosila, če za vse, ki niso še prebrali vajinih knjig, na kratko povesta, o čem knjigi govorita.

Ivana: Tema natečaja je bila: ljubezen boli. Jaz pa sem si zelo želela, da vse skupaj ne bi bilo pesimistično – v redu, saj boli, a se splača, saj obstaja še ena stvar – upanje. Ljubezen vse upa, ne? Zato tudi naslov Rt nade. Zgodba je po svoje čudna (ko sem dobila idejo, sem si rekla, da tako čudne zgodbe ne bom pisala), govori o neki neznani stari ženski, ki je vrgla kupček pisem v morje na Rtu dobre nade. No, to je zelo na kratko. Čemu je neznana ženska vrgla kupček belih pisem v morje? To si pa kar preberite, ne bom vsega izdala. Ta pisma lahko preberete, čeprav v knjigi piše, da jih nikoli ni nihče prebral ...

Dominik: Jani in Matej sta prijatelja, ki po gorah stikata za ostanki iz prve svetovne vojne. Pri tem odkrijeta kaverno, polno granat. Njuno prijateljstvo se usodno skrha, ker Mateja preveč zanima, kaj je Darilo, s katerim se Jani ubada dan za dnem, a to ugotovi ravno na Janijev rojstni dan. Kruta zgodba, v kateri nastopa tudi Janijeva sestra Mija, v katero je Matej zaljubljen, se zaključi s smrtjo, krivdo in Mijino odločitvijo, da ne more imeti rada morilca.

2. Udeleženci natečaja ste lahko izbirali med tremi razpisanimi literarnimi vsebinami: med nasiljem, ljubeznijo in umorom. Zanima me, zakaj sta se odločila za sodelovanje na natečaju.

I: Če sodelujem na natečaju, imam nek »izgovor«, da lahko pišem in da si vzamem več časa za to, kot bi si sicer, saj imam točen datum, kdaj moram zadevo končati. To je gotovo en izziv. Že na podelitvi priznanj sem se čudila, saj je zelo veliko udeležencev pisalo o umorih in takih zadevah. To pa ni ravno moje področje. Odločila sem se za temo ljubezni, čeprav bi bila kaka druga, hja, gotovo tudi izziv.

D: Za sodelovanje sem se odločil, ker sem pač hotel poskusiti srečo in ker sem imel primerno zgodbo že napisano.

3. Glede na razpisano literarno vsebino vajini knjigi ne spadata v isto 'kategorijo'. Kaj je botrovalo vajinemu izboru teme in kje sta dobila navdih za svoje delo?

I: Ideja za zgradbo knjige se je postopno rojevala – tako, da sploh ne veš, kdaj. Je namreč sestavljena iz okvirne zgodbe, v katero so vložena pisma različnih ljudi. Navdih je ena taka čudna stvar, da pride kar naenkrat, in sploh ne veš, odkod. Nisem vneto razmišljala, o čem bi pisala. Nekega dne mi je prišla na misel ta zgodba (v tistem hipu sem se gotovo ukvarjala z neko čisto drugo stvarjo) in mi ni dala miru.

D: Navdih in hkrati tema sta prišla nepričakovano, že nekaj let nazaj, ne vem, ne kdaj ne kako. Seveda sem takrat dobil idejo zgolj za koncept, ostalega sem se spomnil nekako spontani, tudi po trenutnem navdihu.

4. Poleg teme imata vajini knjigi tudi precej različen slog. Kako bi ga opisala (vsak svojega, seveda =)?

I: V obdobju, ko sem pisala to besedilo, me je strašno navduševalo to, da lahko tudi v prozo vpleteš nek ritem, tako kot v pesem. Pesmi skoraj nikoli ne pišem, rada jih pa poslušam – in moje besedilo si lahko tudi zapoješ, vsaj nekatere dele (seveda moraš imeti posluh in precej domišljije). Takrat sem besede zelo skrbno izbirala (tako, da sem včasih dobila občutek, da sem končno sestavila puzzle, kjer je vsaka stvar na svojem mestu). Včasih se zalotim pri tem, da si tiho šepetam ali pojem dele iz svoje

knjige – to mi je pa res dokaz, da sem napisala tisto, kar je bilo pač takrat v meni. To je dober občutek.

D: Mislim, da je moj slog precej dokaj preprosto, čeprav včasih želim malo komplicirati. Želim pa vse speljati tako, da ima vsaka stvar svoj vzrok in posledico.

5. Knjigi sta izšli februarja oz. marca letos. Kakšna odzive, kritike sta prejela do sedaj in s kakšnimi občutki vidva gledata na svoj dosežek?

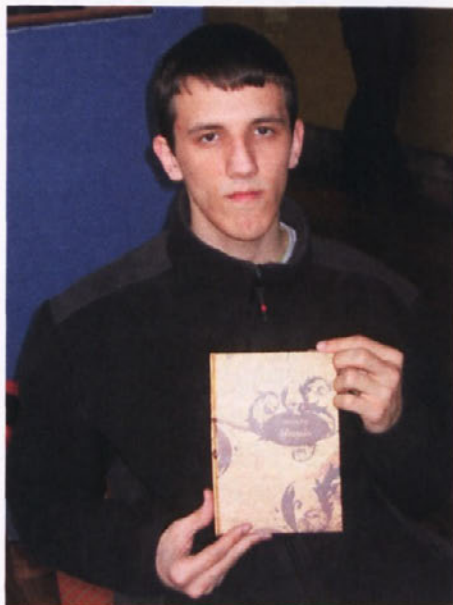
I: Vsake spodbude sem vesela, človek se dobro počuti, če ve, da je naredil nekaj lepega. Želim si, da bi knjiga komu pomagala, mu vsaj dan polepšala mogoče. Po svoje je razburljivo, ko gledaš po Cobissu, koliko ljudi bere tvojo knjigo. Lahko si predstavljaš, kaj z njo počnejo – mogoče jo listajo kaki majčkeni otroci ali pa jo prebira v sobi mlado dekle ... Vsekakor je to zame vzpodbuda, da pišem naprej, čeprav bi verjetno vseeno še pisala. Ne: zagotovo bi.

D: Zaenkrat še ni bilo pritožb, nekaj ljudi pa je dejalo, da je včasih treba malo pomisliti, kaj hočem povedati. Sam gledam na to kot enkraten dosežek (upam, da ne zadnji) in kot na neko materialno potrditev truda.

6. Ivana, si vsestranska umetnica. Svojo knjigo si opremila z lastnimi ilustracijami, oblikovala si najnovejšo vabilo za koncert, pa tudi v Is-

krah se vedno znova znajdejo tvoji prispevki. Kakšne so tvoje želje in načrti za prihodnost glede pisanja, ilustriranja, slikanja?

No, s tisto »vsestransko ...« ste malo pretiravali. Še bom pisala, zagotovo, in narisala bom tudi še kaj, ker to rada počnem in tudi enostavno moram. Rada bi pisala take stvari, ki bi svetu pomagale, ker je že dovolj knjig, ki ljudi kvarijo. To si želim. Rada bi tudi kaj ilustrirala, ampak verjamem, da v življenju dobimo ravno tiste priložnosti, ki jih rabimo, da izpolnimo to, za kar smo prišli. Ampak risala bom še.

7. Dominik, tebe sošolci in ostala škofijska srenja pozna najbolj kot naravoslovca, pa vendar si odličen tudi na družboslovnem področju, kar nekako dokazuje tudi Darilo. Kakšni pa so tvoji načrti glede pisanja in ustvarjanja z besedami?

Idej imam še ogromno, potrebujem le še voljo in primeren trenutek za ubeseditev. Morda pa se mi bo še kdaj nasmehnila sreča.

8. Najlepša hvala za pogovor in veliko uspehov obema.

Oba: Ni za kaj.

Če smo vam, dragi bralci Isker, s tem intervjujem vzbudili vsaj malce zanimanja in radovednosti, vam toplo priporočam, da greste do katerega izmed sošolcev, za katerega vsaj sumite, da ima ali Rt nade ali Darilo ali oboje in si knjigo/ knjigi izposodite, ali pa pojdite do najbližje knjižnice (v Lavričevi in šolski ju imajo zagotovo – preverjeno!). Zagotavljam vam, da boste ob branju Rta nade in Darila v teh pustih, vročih in dolgočasnih dneh pred koncem pouka vsaj za kratek čas pobegnili pred vedno-bolj-grozečim koncem letošnjega šolskega leta.

Anja in Tanja

CO₂? NE ZDAJ, IMAMO NOV TOP!

Tema o globalnih ekoloških problemih je v zadnjih časih dosegla vrh lestvice uporabnosti. Postalo je zelo *kul* govoriti o tem. Mogoče zato, ker o teh zadevah velikokrat govorijo *kul* ljudje. Nekateri sicer v prid lastnega dobička ali za pridobitev kakšnega svetovno pomembnega političnega položaja, a stanje, dragi moji, naj bo *kul* ali ne, je precej resno.

Trenutno nas je znanih Homo Sapiensov nekaj več kot 6 milijard, vendar se ta številka iz dneva v dan veča. Nataliteta je še vedno večja od mortalitete (Zahvala ne gre Slovincem!). In glede na to, da nam CO₂ itak primanjkuje, se ta množica odloči mesečno za oboroževanje zapraviti 45.908 milijonov ameriških dolarjev.

Nato nam predstavi tehnologijo nekega nesmrtonosnega topa za pomoč pri demonstracijah, tako da bodo naše enote s kar OBEMA tankoma veliko pridobile, ter še ogromno drugih takšnih in drugačnih okolju in nam neškodljivih proizvodov.

No, medtem pa je Bušman že poštekal (deset let prepozno), da je treba zmanjšati globalne probleme in prijazno predlagal koruzo namesto nafte. Ma dej no, kdo pa zdaj še razglablja o problemih CO₂, ko pa imamo nov top!

Ljudje, Zemlja naj bi bila stara 4.527.642.532 let in vse kaže da nas ima dovolj!

Shade

NASILJE SE RODI MED LJUDMI

(VLOGA NASILJA V DRAMATIKI IN DRUŽBI)

Ljudje smo od nekdaj družbena bitja. Vse od časov, ko smo se po svetu potikali s sulicami v rokah in kožami prek ramen, smo navajeni živeti v večjih ali manjših skupnostih, vsakdanje nam je podrejanje normam in pravilom ter skupnosti in življenje v skladu z njimi. Vendar pa v vsakomer tli tudi želja po iskanju presežkov, dokazovanju, da smo boljši od drugih, lastninjenju novih stvari, ljudi. Tudi v dramskih delih Vladimir, Tartuffe ter Veliki briljantni valček se srečamo s tem pojavom, s poskusom prevzema oblasti, ki je tako značilen za človeški rod in se ob svoji izvedbi pogosto sprevrže v drugo, le nam lastno obliko vedenja – nasilje. V nadaljevanju se bom dotaknil zlasti s slednjim povezanega dogajanja v prvih dveh omenjenih dramskih delih.

Tako v Vladimirju kot tudi v Tartuffu je glavni zaplet v tem, da se v mirno življenje skupine ljudi (v prvem skupine mladih prijateljev, v drugem pa družine) vmeša tujec, ki si želi življenje v njej prilagoditi svojim željam in navadam, poleg tega pa hinavec Tartuffe poskuša s svojo oblastjo pridobiti tudi materialno korist. Oba zlobneža se za prevzem vodstva poslužita nasilja, od za Tartuffa značilnega psihološkega nasilja, izvedenega s pretanjenim in izpiljenim lažnim likom pobožnega siromaka, do Vladimirjevega besednega

ter fizičnega nasilja, prisotnega zlasti na koncu, ko se stvari obrnejo na slabo.

Vendar pa se, vsemu nasilju navkljub, v obeh dramskih delih pojavlja tudi humor. Seveda je za novejšo delo značilen novejši, cinični humor, za bolj tradicionalnega Tartuffa pa klasičen, zlasti je prisotna situacijska komika. Pri tem velja omeniti, da slednje delo, četudi je napisano kot komedija ter je tako običajno tudi uprizorjeno in gledalcu marsikje daje obilico razlogov za smeh, vsebuje tudi precej elementov resnega. Tako je na primer zlasti na koncu, ko slepar hinavsko zavlada, opaziti situaciji primerno pomanjkanje komike. V Vladimirju pa klub temačnemu vzdušju, ki bi lahko pomenilo popolno odsotnost humorja med liki, na določenih delih besedilo preseneča z obilico izpiljene ironije, značilne zlasti za Mikijsa, ki se z njo večkrat reši iz neprijetne tišine, povzročene zaradi Vladimirjeve prisotnosti.

S svojim humorjem Miki pogosto ne le presega tišino, temveč tudi sproži nerazumevanje. Vsako razumevanje med ljudmi namreč ni omejeno zgolj na sposobnost komuniciranja v skupnem jeziku, marveč tudi na zmožnost poistovetenja s prisotnimi, ki poskušajo izmenjati besede med sabo. Tako se zlasti v slovenski drami pogosto zgodi, da Vladimir ne razume, kaj mu želijo drugi liki povedati, popolna odsotnost smisla za humor mu onemogoča sporazumevanje, iz tega pa se pogosto rodijo velike težave, nemalokrat nasilje.

Tam, kjer ima Vladimir težave (ki pa mu včasih pridejo prav za dosego cilja), je pravi mojster Tartuffe. S svojim jezikom zna razbiti gore obtožb iz ust Dorine ter drugih nasprotnikov, svoje slabosti in grehe pred Orgonom spreminja v znake božanske narave in poštenja. Beseda mu ni le služabnica za ravnanje sporov, nanjo se nasloni do te mere, da ga popelje na oblast in mu prinese bogastvo.

Najsi glavni liki v delih obvladajo besedo ali ne, pa sta oba avtorja pri uporabi dramatiki lastnega sredstva za sporazumevanje z bralcem – didaskalij – zelo skopa. Nekoliko več jih je, količinsko gledano, prisotnih v Tartuffu, vendar pa je njihov pomen vseeno zelo majhen; služijo le kot groba umestitev dogajanja v nek prostor in čas.

Z drugačnim odnosom do stranskega dogajanja pa se srečamo v tretji drami o nasilju, Velikem briljantnem valčku. Tu so didaskalije zelo obsežne, pa tudi pomembne, saj so v njih predstavljene ključne stvari, pomembne za razplet dogodkov v zavodu Svoboda osvobaja. Če bi poskusili to delo primerjati s prejšnjimi, bi glavno vzporednico lahko našli v nerazumevanju med liki ter v nasilju, ki ga ta ima za posledico; pravzaprav je to prav v tej drami najbolj jasno, saj glavni junak Volodja, ki z malomarnim odnosom do jezika zelo spominja na Vladimirja, na podlagi nerazumevanja metafore pacientu meni nič, tebi nič, odreže nogo. V Jančarjevem delu je pomembno tudi to, da se lahko glavni lik lahko prosto izraža

še, ko po čudežni metamorfozi v drugega človeka zna govoriti v tujem jeziku (poljščini). Tako je nakazano, da se ljudje lahko izognemo nevarnosti nasilja, ki je posledica nerazumevanja, le tako, da se med seboj sploh ne sporazumevamo sporazumno. Nenavadna ironija, kajne?

Svet pa je poln nenavadnih ironij. Ne najdemo jih le v modernih dramah, ko se pred našimi očmi dogajajo vojne proti navideznim sovragom. Živimo namreč vse bolj sami, četudi nas je vse več in znamo zavračati življenja, ki nam jih tako primanjkuje, in se naučimo razumeti taka naključja, nesrečne pripetljaje usode. Samooklicane gospodarje praznih obljub sprejemamo na svoja pleča odprtih rok in se v vojne podajamo le, ker med nami visijo bleščeče zastave drugačne barve kot laži drugih držav in narodov. Nasilje smo že sprejeli kot del nas, zato je vprašanje, ali si sploh še kdo želi razumeti človeka poleg sebe ali je pripravljen na vsako razliko odgovoriti s pestmi.

Klemen Cotič, 4. a

DIJAŠKI DOM

Maturantje letošnje generacije smo še posebej pridni in ker nas tudi nadpovprečno skrbi za maturitetne rezultate, se skušamo vsak v svoj izbirni predmet čimbolj poglobiti. Zato za doseg (ne)potrebnega znanja uporabljamo že pridobljena spoznanja, teorije in formule ter jih vključujemo v praktične primere iz vsakdana. Tako smo se tokrat domski maturantje odločili, da bomo svoj štiriletni nadomestni dom – dijaški dom – analizirali s področja nekaterih maturitetnih predmetov, s katerimi se sicer mučimo za šolskimi klopni. Pa naj bo tokrat malo za šalo, malo za res. Maturantje se razpišejo!

S SOCIOLOŠKEGA VIDIKA

ESEJSKO VPRAŠANJE:

Analizirajte dijaški dom kot totalno organizacijo in primerjajte reakcije ljudi ob vstopu v takšno organizacijo!

V današnji družbi je vsak posameznik izpostavljen življenju v svetu, oblikovanemu iz različnih organizacij. Marsikdo je tudi prisiljen v vstop v nekatere izmed njih. Tak tip organizacije sociološko imenujemo TOTALNA ORGANIZACIJA. V svojem eseu bom primerjala sestavine totalnih organizacij z značilnostmi dijaškega doma Škofijske gimnazije Vipava.

Totalne organizacije so tiste, v katerih so predstavniki bolj ali manj izolirani od ostalega sveta in od trajnih stikov in vezi z družino, sorodniki, prijatelji. V dijaškem domu smo dijaki izolirani od zunanjega dogajanja v Vipavi. Dovoljeno nam je sprehajanje po ograjenem dvorišču (če ne verjametem, dobro premislite – stopnice zapirajo železna vrata, vhod na parkirišče pri kuhinji pa je možno zapreti z železno ograjo, na oknih imamo rešetke!!!), zapustitev domskega območja je možna le s posebnim dovoljenjem varnostnikov ali t. i. vzgojiteljev. Slednji morajo pred izdajo dovolilnice pridobiti strinjanje staršev ali skrbnikov, od katerih smo dijaki nasilno ločeni zaradi 'šole' in s katerimi nam je dovoljen stik le ob vikendih.

Posameznik mora ob vstopu v totalno organizacijo odložiti svojo lastnino, zamenjati obleko ... V dijaškem domu ne smemo posedovati osebne lastnine, kot so prenosni računalnik, mikrovalovka, majhen kuhalnik, ne smemo imeti hišnih ljubljencev (izvzeti so pajki, pajkovci in paličnjaki, s posebnim dovoljenjem tudi ribe hrustančnice), uporaba mobilnih telefonov in grelcev za vodo pa je dovoljena le ob določenem času. Uniform sicer še nimamo, vendar obstajajo stroga in natančna pravila glede oblačenja. Pod najhujšo diktaturo so punce 4. letnikov, ki jim ni dovoljeno sprehajanje v 'pomanjkljivih' oblačilih (čeprav

so duhovniki pred letošnjimi birmami kot obvezno opremo v cerkvi omenili obleko čez kolena in kratke rokave, brez dekoltejev – o popkih ni bilo nobene prepovedi!). Fantje so do sedaj, brez večjih težav nadrejenih, lahko cel dan preživali v hlačah od pižame, mlajši ženski rodovi pa še niso bili kaznovani ob vstopu v kapelo v majicah brez rokavov (primerjava s četrtoletnicami: zagroženo jim je bilo z ukorom zaradi pižam in zaradi ožjih 'majic', ki so jih nosile samo v svojih sobah meseca junija!).

Posameznik mora v totalni organizaciji opustiti vse prejšnje vloge in igrati le eno družbeno vlogo ter si oblikovati novo identiteto. V primeru dijaškega doma mora mladostnik opustiti svoja mnenja in stališča in prevzeti tista, ki jih dijaški dom odobrava kot pravilna. Njegova osebnost se popolnoma spremeni in tako iz preprostih kmečkih fantov dobimo *bodybojlerje* (svojo moč krepijo v šolskem fitnesu, najverjetneje zaradi želje po občutku moči, ki nastane zaradi prevelikega pritiska strahu) ali pa nove znanstvenike, ki v domu delajo razne eksperimente. Pri dekletih se še poviša stopnja že tako razvite klepetavosti, zasledimo zametke lenobe, najbolj zastrašujoč pa je odstotek stresom podleženih deklet. Dijaki igramo vlogo zafrustriranih in problemotvornih mladostnikov. Včasih nam dodelijo vloge glavnih kitaristov, prvih molivcev, mežnarjev ...

Kot v vseh totalnih organizacijah so tudi v dijaškem domu značilne vrste spodaj naštetih reakcij na novo življenje:

- Umik vase, regresija ali zaporniška psihoza: oseba se ne odziva na okolico, vzdržuje le najnujnejše stike z drugimi (npr. kuharicami).
- Upornišтво (ki je ponavadi ustrezno sankcionirano).
- Kolonizacija: posameznik se počasi institucionalizira.
- Spreobrnitev: oseba dosledno upošteva pravila organizacije (ZELOOO REDKA).
- Prilagoditev: ostati hladnokrven ne glede na situacijo, ne povzročati problemov, ne izstopati (najpogostejša; težko, ma s srcem!).

Dijaški dom popolnoma odgovarja totalni organizaciji. Poudarila pa bi še, da so sociologi ugotovili, da kljub naporom totalnim organizacijam le redko uspe spremeniti osebnost človeka.

Natalija Budin

Še različni pogledi na dijaški dom ...

BIOLOŠKI VIDIK DIJAŠKEGA DOMA

Dijaški dom je v vseh pogledih edinstven ekosistem, čeprav zaradi bujnega zelenja na vsakem koraku nekoliko spominja na džunglo. Zaradi tega tudi daje varljiv vtis, da obstaja veliko skrivališč za osebke, ki bežijo pred plenilci, vendar temu ni tako. Gole bele stene, senzorske luči, ki se izdajalsko prižgejo ob vsakem premiku, in odprta stopnišča omogočajo vrhu hierarhične lestvice dober pregled dogajanja in uspešen lov. Neprevidne žrtve tako postanejo lahka tarča za stresanje jeze in slabe volje.

Posebnost ekosistema je, da boj za hrano ni potreben, saj je večinoma na razpolago vsem osebkom in to v zadostni količini za preživetje (kljub temu raziskave kažejo, da si velik del populacije dopolnjuje zaloge na »najboljšem sosednjem teritoriju«). Vsakodnevno je na voljo tudi dovolj duhovne hrane (za nekatere osebke celo preveč, kar povzroča številna trenja in še dodatno spodbuja hierarhični vrh k nasilnim ukrepom). Nasploh boj za preživetje ni prisoten v klasičnem biološkem pomenu, saj so razmere za fiziološko bivanje ugodne. Zato pa lahko opazimo drugačne vrste tekmovanja, npr. za redke koticke, ki jih glede na ostale napolnjujeta relatiiven mir in tišina; za zasebnost in samostojnost, ki ju večini osebkov zelo primanjkuje; za stike z osebki iz drugih ekosistemov ipd.

Žal omenjeni ekosistem v veliki meri prispeva k onesnaževanju našega planeta. Poraba vode in električne energije je enormna, prav tako letno proizvede ogromne količine odpadkov, poleg vsega pa ne smemo zanemariti niti emisij CO₂, saj se razmerje med avto- in heterotrofi močno nagiba na stran slednjih, zato se ta toplogredni plin ne more sprosti porabljeni.

Vendar pa naj omenim še nekaj bolj obetavnega. Dijaški dom je bil prepoznan kot ekosistem z nenavadno obsežno biološko raznovrstnostjo. Osebki populacije namreč izvirajo iz mnogih zelo različnih ekostimov in predstavljajo neverjetno pestro mešanico vrst iz vseh koncev države. Zato je Dijaški dom kot ekosistem svojevrsten ekološki fenomen in bo, kot se govori, kmalu postal zavarovano območje Nature 2000, kar mu bo omogočilo neoviran nadaljnji razcvet.

XY1

GEOGRAFSKO STALIŠČE

Naravno-geografske značilnosti

Podnebje v dijaškem domu je podvrsta savanskega podnebja. Pojavljajo se deževna in sušna obdobja, katerih trajanje je odvisno od zračnega pritiska, ki je posledica šole, Stankovih nedoločljivih in nepredvidljivih sprememb v temperaturi ter od hladne fronte, ki se v času obilice ocen spusti nad dom in prinaša padavine. V dijaškem domu so tudi pogoste naravne katastrofe, ki povzročajo električno izoliranost, pomanjkanje tople vode in

lakoto, tako da prebivalstvo pogosto trpi posledice tega ne ravno ugodnega območja poselitve. Poleg tega je prst tu slabo rodovitna, zato prebivalcem redovalnica bolj slabo obrodi.

Družbeno-geografske značilnosti

V dijaškem domu živi 114 prebivalcev, ki se nenehno borijo za svoje pravice, a je ustanova l. 2008 še vedno nedemokratska. Tu so ljudje različnih ras in verstev; prevladujejo Primorci, najdemo pa tudi Notranjce, Gorenjce ter prebivalce iz bolj oddaljenih krajev. Prevladujoča vera je krščanstvo, a ima na tem področju poselitve veliko različic.

Prebivalstvo doma počasi narašča, kar je precej čudno in še ne povsem raziskano in pojasnjeno. Velika večina prebivalcev je namreč stara od 15 do 19 let.

Strokovnjaki tudi ugotavljajo, da temu področju dobro kaže, saj se gospodarstvo dobro razvija, ni pa znano, katera dejavnost prinaša v blagajno največ BDP.

Iz doma se ljudje sicer izseljujejo, vendar je odstotek priseljevanja zelo velik, iz česar lahko sklepamo, da za enkrat območje doma še ni demografsko ogroženo.

XY2

KEMIJSKO STALIŠČE

Kemija je bila predvsem v zraku in precej manj v zvezku, saj je koncentracija prostih radikalov v zadnjem letu veliko varirala. Čutiti je bilo privlačnost med pozitivno nabitimi kovinami in negativno nabitimi nekovinami, ki so med burnimi reakcijami tvorile pare in si izmenjevali

proste elektrone. Tvorjeni pari so se v nekaterih primerih izkazali za zelo stabilne, v drugih pa le za reakcijske intermedijate. Burne reakcije so nekatere opazovalce zelo motile, zato so višje sile poskrbele za prisotnost inhibitorjev, kar je povzročilo nekoliko bolj kislo vzdušje. Mnogi so na pomoč klicali OH^- iona vendar so jih zamenjali za hidroksilne skupine v organskih spojinah (glukoza, etc.). Nekateri ljubitelji kemije so to preizkušali v praksi. Opazovali so potek alkoholnega vrenja na okenski polici pod vplivom sonca. Rezultati so bili naravnost eksplozivni. Raziskovali so tudi reakcije, ki potekajo med kuhanjem. Kuharice so medtem poskušale ugotoviti pravšnjo količino soli, ki jo morajo dodati v vodo, da raztopina ni več pitna, nasičena pa tudi ne. Težko je verjeti, vendar jim je uspelo.

XY3

DIJAŠKI DOM S PSIHOLŠKEGA VIDIKA

Dijaški dom je ustanova, v kateri prebivajo dijaki, ki se zaradi oddaljenosti svojega doma od šole ne morejo iz dneva v dan voziti ali hoditi v šolo. Vendar se velikokrat pojavijo vprašanja o tem, ali so ti dijaki za kaj prikrajšani, saj morajo spoštovati določena pravila doma. Tudi svojega prostega časa si ne morejo določati sami, saj se morajo ravnati po urniku, ki ga predpiše dom. Ti dijaki imajo tudi omejeno gibanje, saj jim pravila ne dovoljujejo izhoda iz določenega področja (razen v primeru dogovora z matičnim vzgojiteljem).

Seveda so si današnji dijaški domovi zelo različni. V nekaterih so pravila zelo stroga, v drugih pa bi se lahko reklo, da je dijakom dovoljeno skoraj vse. Vse je odvisno od vodstva doma. Dijaški dom Škofijske gimnazije Vipava je eden izmed tistih domov, ki naj bi si poleg skrbi za red in upoštevane pravil, prizadeval tudi za medsebojno pomoč med dijaki, za duhovno rast posameznika, za dobro prehrano, poskrbljeno pa je tudi, da se dijaki lahko družijo v skupnih prostorih, na igrišču ali v telovadnici in v različnih dejavnostih, ki jih omogoči vodstvo doma. Za dijake je tako poskrbljeno, da so ves čas v socialnem odnosu z drugimi in skoraj nimajo možnosti, da bi bili kakorkoli socialno prikrajšani. Bolj ali manj je poskrbljeno tudi za to, da se dijaki učijo v miru. Vzgojitelji so ves čas pripravljeni pomagati in nam olajšati življenje, čeprav večina domskih dijakov meni, da temu ni tako in da vzgojitelji hočejo le najslabše. Vendar so tudi vzgojitelji samo ljudje, ki se včasih zmotijo ali imajo slab dan in zato nekonstruktivno rešujejo probleme, načeloma pa si prizadevajo, da bi se dijaki počutili kar se dan v redu. Vzgojitelj bo dijaku tudi več dovolil, če dijak spoštuje pravila in ne povzroča težav, vendar morajo biti vzgojitelji kljub temu strogi in ne smejo dovoliti vsega nadobudnim dijakom že zato, ker jim tudi starši dijakov zaupajo, da bo njihov podmladek v dobrih in 'strogih' rokah.

Za uspešno bivanje v dijaškem domu se mora tu bivajoči dijak sprijazniti s tem, da ne bo delal vsega tako, kakor mu uga-

ja. Pričakovati mora, da se bo nekaterim stvarjem moral odpovedati, nenazadnje pa mora sprejeti tudi to, da je ob 22:00 ura za spanje in ponočevanja v domu pač ni. Veliko je še pogojev, ki poleg navedenih predstavljajo večini dijakov na začetku (nekaterim pa ves čas) neke vrste frustracijsko oviro. Nekateri dijaki, ki te pogoje sprejmejo kot nekaj vsakdanjega, kot nek izziv in se prilagodijo novemu načinu bivanja, so v večini v dobrih odnosih z domskimi vzgojitelji, saj tem ne povzročajo večjih težav. Veliko dijakov sodeluje pri različnih dejavnostih, ki jih dom omogoča. Večji problem imajo dijaki, ki so po naravi malce bolj uporniški in pravilno ne sprejmejo. Takim se občasno dodeli kakšen opominček ali dva, saj ti dijaki začno zaradi svojega nestrinjanja pravila kršiti. Sankcije za kršena pravila so različne, od blažje oblike (generalno čiščenje sobe) do najhujših (izpis iz doma). Do najhujših kazni pride največkrat takrat, ko mladi dijaki želijo živeti najstniško življenje malo po svoje in radi posežejo po prepovedanih zadevah, kot sta alkohol ali kajenje. Zaradi takih stvari so bili nekateri dijaki primorani zapustiti dom, iz domnevno neznanih razlogov pa nekateri kljub takemu početju še vedno bivajo v njem. Kako je to mogoče? Vsi drugačni – vsi enakovredni?

Med dijaki je veliko predsodkov o dijaškem domu Škofijske gimnazije v Vipavi, saj nekateri dijaki, stanujoči v tem domu, posredujejo ostalim dijakom samo slabe izkušnje o bivanju in govorijo o občutku zaprtosti v domu ter da nič ni tako, kot si

sami želijo. Že res, da v dijaškem domu nekatere stvari niso dopustne, vendar moramo vedeti, da nam tudi v nadaljnjem življenju izven institucij, kot je dijaški dom, ne bo »n'kol z rož'cam' postlano«. Pa še nafta se je podražila.

Samo

POGLED NA DIJAŠKI DOM S FIZIKALNEGA STALIŠČA

Za fiziko lahko rečemo, da v domu deluje bistveno bolje kot v bližini katerekoli črne luknje. Pospešek je premosorazmeren sili, masa se veselo pretvarja v energijo in nazaj, entropija s časom narašča, vakuum pa ni tako prazen, kot se zdi. Nihče tudi ni vzletel, ker bi se gravitacija zaradi monotonega vzdušja naveličala opravljati svoje delo (pustimo ob strani druge možne vzroke) in se odločila, da svoje napore raje usmeri v tvorbo novega sončnega sistema, kjer ne bo nobenih iz opice razvitih dvonožcev, ki imajo digitalno zapestno uro za visokotehnoški dosežek. To si cer ne pomeni, da vzdušje ni monotono, je pa lep dokaz, da veselje obsega vsaj 11 dimenzij in da gravitacija najde vsaj v eni izmed teh dovolj zabave (čeprav ta zabava obsega sestavljanje antimaterije, prepričevanje Higsovih delcev in nevtrinov, ki deskajo po gravitacijskih valovih, da ne obstajajo in brenkanja na superstrune, ob čemer bi le redko kateri navaden smrtnik užival) in ne zapusti tistega dela prostora-časa, ki ga zaseda naš dijaški dom. Tkanina prostora-časa se je odločila, da

se v dijaškem domu ukrivi na poseben način. Zato lahko opazujemo nenavadne anomalije v prostoru in tudi času. Tako se je nenavadno podaljšala razdalja med kuhinjo in sobo, morda tudi zato, ker dijaštvo usmeri veliko energije v to, da pride v kuhinjo, kar ima nezanemarljiv vpliv na prostor-čas. Podobna anomalija se pojavlja tudi v trajanju časa v kapeli. Sekunda v kapeli je namreč neprimerno daljša od tiste, ki se nahaja med dvaindvajseto uro zvečer in šesto uro zjutraj kjerkoli v domu, kar lahko pojasnimo na podoben način, kot podaljšanje dolžine na poti v kuhinjo. Če dijaštvo v prvem primeru vlaga energijo v to, da v kuhinjo pride, pa se v drugem primeru trudi, da bi iz kapele čim prej odšlo. Znanstveniki že dolgo časa poskušajo ugotoviti, kje je meja med kvantnim in Newtonovim svetom. Iz dogajanja v dijaškem domu lahko sklepamo, da bo potrebno to mejo postaviti nekje med 80 in 100 kg oziroma med 7 198 944 039 157 in 8 998 680 048 400 J, saj se vzgojitelji obnašajo kot delci s kvantnimi lastnostmi. Že njihov obstoj je superpozicija obeh možnih stanj (živi in mrtvi), saj se takrat, ko vzgojitelja potrebuješ, začneš resno spraševati, če je sploh še živ. Za njihov položaj pa osupljivo dobro velja načelo nedoločenosti, saj v trenutku, ko poznamo njihov položaj, ne moremo napovedati njihove gibalne količine, kar pa je še bolj zanimivo, saj je gibalna količina produkt med hitrostjo in maso, torej je v tistem trenutku tudi njihova masa nepoznana in lahko zavzema poljubno

vrednost med maso manjše črne luknje in maso fotona. Gravitacijski privlak, ki je posledica tega zanimivega kvantnega pojava, pa so dijaki poimenovali »teženje«. Vzgojitelji pa imajo še nekatere druge lastnosti. Če lahko navadnim delcem pripišemo kompleksno valovno funkcijo, pa vzgojiteljem ustreza večdimenzijska čustvena funkcija, ki je sicer v svetu valovnih delcev ne poznamo, saj delci med seboj komunicirajo z obmetovanjem. Vsa stvar izgleda nekako takole: negativno nabit delec A zaluča v pozitivni delec B foton, kar pomeni: »Privlačiš me. Pridi bliže.« Vzgojiteljem pa se zdi, da je način komuniciranja z lučanjem osnovnih delcev nekoliko preveč primitiven, zato so se odločili uporabljati besede. Ker pa so besede zelo odvisne od razpoloženja, pa smo zgoraj uvedli čustveno funkcijo, ki interferira sama s sabo in s čustvenimi funkcijami drugih delcev velikostnega razreda 1 do 1,5 Vg (Vg [vzgojitelj] je še ne SI standardizirana enota za velikost kvantnega delca). Ker je rezultat interference čustvena funkcija z ostrimi vrhovi in globokimi dolinami, ima tudi ta pojav posebno ime. Poimenovali so ga "našpičenost". Potemtakem je fizika v dijaškem domu podobna tisti, ki je veljala takoj po velikem poku. Upajmo, da se bo fazni prehod do bolj umirjenega in hladnejšega stanja zgodil v kratkem, čeprav vodstvo doma temu nasprotuje in poskuša z manjšanjem entropije ohraniti sedanje stanje. Le kaj bo igralo vlogo Higgsovega polja in sprožilo ta fazni prehod?

Boštjan Mavrič, 4. b

VIVALDI, STOPNICE, ČESTITKE, ŠTEVILKE, KONSTANTA

MATEMATIČNO-STATISTIČNI VIDIK ŠTIRILETNEGA BIVANJA V DIJAŠKEM DOMU

Avtor članka se opravičuje za morebitne napake v postopkih in prevzema vso odgovornost zanje.

Ni je veličastnejše stvari na svetu, nego je to dijaški dom, bi začel Milčinski. In če bi mož to res napisal, se ne bi motil, dasi bi mu dobršen del dijakov iz dijaškega doma oporekal. Tako bi se vedel tudi sam, če ne bi imel v mislih drugačne vrste veličastnosti. Ustanova namreč v sebi skriva precej veličastnih in strahospoštovanje vzbujajočih števil, ki si jih lahko prebereš spodaj. Čeprav so nekatere komaj verjetne, postopki računanja dokazujejo njihovo pristnost. Ti podatki so sicer popolnoma očitni in vsakdanji, a se jih ni lotil še noben normalen človek, najbrž zato, ker spričo svoje enormnosti razkrivajo za mnoge temnejšo plat srednješolskih let. Gre seveda za statistiko štiriletnega bivanja v dijaškem domu.

Prva stvar, ki pride dijaku ŠGV, ki mora po sili razmer bivati v dijaškem domu, na misel, je precej zagotovo zvonec ali Vivaldi s popularnim imenom. Zakaj, ni treba posebej razlagati. In neke v drugem le-

tniku, ko sem bil še na prvi polovici svoje trnove poti do mature, sta se mi zastavili naslednji vprašanji: kolikokrat v štirih letih si primoran poslušati Vivaldija in kako to vpliva na tvojo duševnost?

Začnimo na začetku, ker se drugje ne da. Vivaldija slišiš (v spanju ali buden) sedemkrat na dan:

6.15: jutranji Vivaldi

6.30: jutranja molitev

15.25: začetek prvih učnih ur

17.25: začetek drugih učnih ur

18.40: poziv za sveto mašo

21.10: večerna molitev

21.55: spanje

Potrebno je poudariti, da se melodija ponovi, torej lahko privzamemo, da slišiš eno in isto stvar kar 14-krat na dan. Naprej. Polni izkupiček zvoncev slišiš v ponedeljek, torek, sredo in četrtek. Ob nedeljah in petkih slišiš dva. Skupaj torej 32 melodij, ki se ponovijo, se pravi 64 v enem samem tednu. Preveč? Premalo!

V dijaškem dnevniku piše, da se predmetov, ki zavzemajo eno uro na teden (VIK) nabere čez leto 35. V štirih letih to število naraste na 140. Podatek lahko uporabimo tudi pri določanju števila zvoncev. 140 tednov po 64 melodij je ogromnih, velikanskih 8960! Vse to pa so seveda idealne okoliščine, ki ne predvidevajo odpadlih dni, odsotnosti, pokvarjenega ozvočenja, spanja, terorizma, cvetnega prahu in vsega drugega.

Kako pa slabih 9000 slišanj vpliva na duševnost, bom prepustil strokovnjakom z 34 | ISKRE

drugih področij, čeprav to lahko ugotovi vsak sam. Vsekakor je prisebnost po štirih letih precej vprašljiva.

Nadaljujmo s podatkom, ki je dokaj soroden jutranjim zvoncem. Kot je znano, g. Stanko vsako jutro pove, kdo ima rojstni dan tistega dne. V te čestitke pa žal niso všteti rojeni med počitnicami, v obdobju dveh mesecev. Zato lahko predpostavimo, da pove deset dvanajstin vseh čestitk. Od 100 dijakov je to približno 83. 83 čestitk na leto v štirih letih je kar 332 čestitk. Še dobro, da ima nekje prilepljen seznam z rojstnimi dnevi (tega nisem jaz povedal). Seveda pa v domu ne obstajajo le jutra, obstajajo tudi popoldnevi, ko se je potrebno učiti. Na začetku teh procesov pa imamo opravka z vzgojitelji. Ob tem se lahko porodi vprašanje: kolikokrat v štirih letih te »mori« vzgojitelj? Dobrodušno te pride pogledat ob začetku obeh učnih ur in pred spanjem, se pravi trikrat na dan. Od ponedeljka do četrтка se moraš s tem soočiti, v petek ti je to prihranjeno, v nedeljo pa te kontrolirajo samo enkrat. Na teden nesrečnih trinajstkrat. Od zgoraj že vemo, da je vseh tednov v štirih letih 140, kar pomeni 1820 situacij, ko moraš na hitro vse neumnosti prikriti in si nadeti kar najbolj nedolžen izraz na obrazu.

In zdaj še najbolj strašljiv podatek z nedolžnim uvodom:

Ko v malone poletni vročini maja in junija hodiš iz šole proti dijaškemu domu, prideš mimo najbolj priljubljenega shajališča dijakov. Ker ne smem delati reklame, naj ime kraja ostane skrivnost. Toda to ni bistveno. Hočem povedati, da po tem mi-

mohodu (če se že ne ustaviš) kmalu zagledaš mogočno stavbo, ki straži ves kraj in bdi nad njim kot skrbni oče. Namreč dijaški dom, za katerega sem podal malo preveč poetičen opis, če se le spomnimo na to, koliko stopnic nam je prehoditi do tja. Pa poglejmo.

Izračunali bomo zgolj število prehojenih stopnic iz »doline« do mansarde fantovskega dela, kjer sem preživel dve leti. V račun pa seveda niso vštete dnevne mi-gracije znotraj dijaškega doma, toda če vzamemo, da ne živiš vsa štiri leta ravno na vrhu, se lahko števili kaj kmalu poravnata. Zato:

Po lastnem štetju je stopnic od dna do vrha 135. Potem imamo 5 dni v tednu, 35 tednov in štiri leta. Skupaj 700 dni. V 700 dneh prehodiš 135 stopnic, kar znesse ogromnih 94500 stopnic. In še prese-nečenje: to velja samo za eno smer! Za obe smeri je potrebno število pomnožiti z dva in vse skupaj nanese (kar bojim se povedati) naravnost prevelikih sto de-vo-tinosemdeset tisoč stopnic (189000). To pa je že vredno besed našega ljubljene-ga vodje: »Tu je zelu hudu!«

In za konec še malo manj statistični vidik bivanja. V matematiki, še bolj pa v fiziki poznamo ogromno konstant. Tudi v dijaškem domu je ena, ki na to svojo lastnost nekoliko opozarja že z imenom. Iskana konstanta pa ni nihče drug kot sam vodja dijaškega doma, gospod Stanko.

Da povzamem:

4	LETA,
140	TEDNOV,
700	DNI,
332	ČESTITK,
1820	NEPRIJETNIH SITUACIJ,
8960	VIVALDIJEV,
189000	STOPNIC,
100	DIJAKOV,
5	VZGOJITELJEV,
1	VODJA,
1	KONSTANTA.

*J. P. Stanko, vodja dijaškega doma
L. M. Stanko, vodja
L. P. Stanko, vodja dijaškega doma 1703*

Dominik Šurc

MATURANTSKI PLES

Maturanti pomladnih dni ne doživljamo kot najlepših v letošnjem šolskem letu. Je že tako, da bi tudi mi zelo radi hodili na sladoled in koncerte in na morje ... a nam naši malo rabljeni možgani kričijo: uči se! Uči se! Kateri pa so najlepši dnevi za maturante? No, vsak ima svoje najljubše, a sta vsem v ljubkem spominu gotovo ostala septembrski maturantski izlet in marčevski maturantski ples ... a to je že zelo daleč ... Ja, mi pa živimo iz spominov. Oziroma nam energijo dajejo spomini, v težkih dneh, kot so tile pred maturo, seveda ...

In kako je bilo a maturantskem plesu? Am, no, 'jst' bi rekla ... No, nič zelo konkretnega. Malo bolj tesno (zaradi tako ozkih oblek), malo bolj sproščeno (ker smo prestavili test od slovenščine – obe paralelki), malo bolj neprespno (ker ob sedmih zjutraj večina dijakin in dijakov ŠGV že hiti v šolo, ne pa se šele pripravlja na spanje) ...

'Fajn' maturantskega plesa pač ne naredi lepa dvorana, svetleča obleka in draga hrana, še bolj pa pijača (čeprav lahko odsotnost tega maturantski ples pokvari), temveč prijetna družba. Te pa na praznik maturantov ne manjka. Sošolke in sošolci so itak na Škofijski gimnaziji boljši od vseh na svetu. Plesalke in plesalce si izberemo (večinoma) sami, družina pa tako in tako vedno odseva naše razpoloženje. Tako da, dragi moji: za maturantski ples je izjemnega pomena, da so ob vas vaši najljubši ljudje, pa čeprav nimate obleke za petsto evrov in čez ...

anonim

SPREMEMBE, SPREMEMBE

Na naši šoli se marsikaj dogaja, o tem ni dvoma. Če ni kakšnih tekmovanj in prireditev, pa raznih razstav, ekskurzij, predstav ipd., se še vedno lahko zanese-mo, da bo za štirimi stenami (ena ima na srečo okna) potekal pouk. Lahko bi rekli "Hvala Bogu" da so glavni v škofiji, ki so bili zadolženi za izgradnjo te naše šole, upoštevali srhljivo dejstvo, da dijaki preživimo približno tretjino dneva v šoli in je zato jako ugodno za dijaka, ako to tretjino preživi v lepem in čim manj "depre-sijo-povzročujočem" okolju. In tega naši gimnaziji res ne gre očitati (poglejte na primer samo kakšne srednje šole, ki delujejo kot socialistični bloki ... Halo?!).

Je pa res, da se z leti pokaže, kaj bi se na šoli lahko izboljšalo, popravilo, nekatere stvari se med leti pokvarijo ali uničijo itd. Saj so spremembe dobre, ker kažejo na to, da smo tu mi, ki bi imeli kje druge status *helota*, dejansko vključeni v življenje šole in si želimo, da bi bilo čim manj stresno. Čeprav smo že predlagali, da bi lahko ukinili ocene ali pa da bi kdaj potekal pouk na travici pod drevesi, je predvsem prva ideja zaenkrat le iluzija ... Kar pa se tiče okolja – na primer zidov, tramov, poro-znih ploščic, materiala, iz katerega je ograja ...

Med vsem brez dvoma izstopa tisti *bogi* parket v telovadnici, ki gnije že tristo let in bo tam kmalu, če se ne bo čim prej ti-stega popravilo, vse razžrto. Tako bodo lahko naši nadebudni košarkarji in od-

bojkarji skakali le po polovici igrišča in se jim bodo med igro zarivale trske v podplate. Saj se zavedamo, da je s popravilom ogromno dela, časa, denarja, potrpljenja in da tako radi preizkušate svoje živce, koliko zdržijo, toda a ne bi bilo pametno, da se to čim prej uredi? Če je problem v delavcih, ki nimajo časa, poznamo uredniki Isker odličен recept – teženje, teženje in še enkrat teženje, pa sitnarjenje in še enkrat sitnarjenje. Definitivno pomaga, ker so te potem vsi siti čez glavo in raje naredijo, kot pa da bi te morali še ves teden poslušati. Poskušajte to urediti čez pole-tje, da ne bodo potem morali ljudje pozi-mi telovaditi odzunaj zaradi preperelega parketa.

Končno (končno!) bi lahko rekli. Zakaj? Ja, omarice smo dobili v razrede, vendar! Četrtri letniki smo malce ironično pripo-mnili, da bomo lahko vsaj en teden izra-bljali omarice, ki so nam bile obljubljene že pred dvema letoma, z ozirom na to, da smo že zaključili pouk. Vendar – resnična hvala (brez ironičnega podtona), da ste poskrbeli za to, glede na to, koliko šare (beri: učbenikov) imamo dijaki in jo je pravo trpljenje prenašati vsak dan gor in dol, poleg tega pa so garderobne omarice malce prezasedene s športno opremo in obutvijo in pozimi bundami. Resnična hvala=).

Treba pa je priznati, da smo za kar nekaj popravil in podobnih ročnih spretnosti precej odgovorni tudi dijaki. Če ne boste

(letošnji tretji letniki =)), za božjo voljo, nehali sedeti na radiatorjih, bodo vaše cenjene riti zmrzovala še dolgo v hladne novembrske dni, ker ne bo radiatorjev, ob katerih jih boste lahko gregli. Za vodstvo šole pa predlagam one hecne peči na drva, ki so jih imeli še naši starši v razredih v šoli. Sicer bi se znalo zgoditi, da bi se

razred popolnoma zakadil, toda poglejte prednosti – dijaki bi imeli vedno kaj početi, ko bi morali nositi drva (ja, edino drva bi bila problem zaradi krčenja gozdov in podobnega, pa papirčki ...), malo težko bi jo lahko odtrgali dol s stene (če bi že kaj naredili, bi lahko uničili cevi, samo bi si bili itak sami krivi, če bi imeli potem zakajen razred), toplo bi bilo – edino hišnik (in še kdo drug) bi nastradal, ker bi se moral toliko prej zbuditi ...

Začenjam verjeti, da tudi ta ideja ni ravno briljantna (pritiče pa cvetu primorske inteligence ... hmm ...), zato je edina možnost, ki bi zagotovila nadaljnji obstoj radiatorjev ta, da se dijaki odrečejo dobesednemu gretju svojih zadnjih treh črk!

Pa še en predlog za tiste na položajih v šoli, kjer je zrak redkejši. Glede na to, koliko papirja skurimo na šoli – poglejte samo, koliko dela ima Rafko v času kontrolnih nalog ali tajništvo ali pa dejstvo, da se tiskalnik v zbornici upre bruhanju listov približno enkrat na teden (smo optimistični!) – bi lahko imeli en kontejner za odpadni papir zraven šole, ki bi potem šel v reciklažo. Da, tudi tu se zavedamo, da bi šolo stalo nekaj denarja, toda – kaj bo toliko denarja v nasprotju z ohranjanjem ubogih dreves in gozdov, ki izumirajo zaradi nas in bi jih lahko vsaj nekaj prihranili še za naše vnučke, ki bodo morali drugače hoditi s kisikovimi maskami na obrazu, njihovi vnuki pa se bodo že rodili z njimi?

Čeprav se zavedam, da so nekatere želje po spremembah na šoli (v katero najbrž ne bom vstopila še več kot dvajsetkrat) rahlo idealistično obarvane, pa bi bilo grozno lepo in prijazno, če bi vodstvo in tudi dijaki na šoli vsaj malo premislili o tem.

Anja

PRO ET CONTRA

S koncem letošnjega aprila je stopil v veljavo nov prometni zakon, ki predvideva občutno višje kazni za kršitelje cestno-prometnih predpisov. Zakon naj bi pripomogel k povišanju prometne varnosti, snovalci zakona pa upajo tudi na zmanjšanje števila žrtev prometnih nesreč, povzročenih zaradi prevelike hitrosti. Veliko ljudi upa in verjame, da bo novi zakon služil svojemu namenu, prav toliko pa jih v smiselčnost in učinkovitost zakona dvomi. Pri Iskrah smo zbrali štiri mnenja in dosedanje izkušnje z novim zakonom.

PRVO MNENJE

Zakon po mojem mnenju nima smisla, saj ne spreminja zavesti ljudi. Prav tako je brezpredmeten, če ni nikogar, ki bi upoštevanje zakona nadzoroval. Žal menim tudi, da številne nesreče nimajo velikega vpliva na zavest ljudi.

Dominik

DRUGO MNENJE

Dne 30. 4. 2008 je v veljavo stopil pravilnik, ki predpisuje višje kazni za prometne prekrške in zanima nas, ali nam bo to pomagalo pri zmanjšanju števila nesreč. Dejstvo je, da predpisi, čeprav nam niso všeč, niso določeni kar tako, imajo nek svoj pomen. Njihov cilj je, da se jih držimo, pa čeprav le za to, da se izognemo visoki kazni. V prometu voznik namreč ni odgovoren le zase, temveč tudi za druge udeležence. Največji vzrok prometnih nesreč je prehitra vožnja, torej se sprašujemo, zakaj prehitro vozimo. Morda zato, ker se nam mudi in da prihranimo le nekaj minut za ceno tveganja prometne nesreče (po kateri se nam ne bo več nikamor mudilo), ali pa zato, ker se želimo dokazovati pred drugimi, v resnici pa izpademo popolnoma nezrelo? Zdi se mi, da so nove povišane kazni dobre zato, ker bodo marsikoga odvrnile od prehitre vožnje, slabe pa takrat, ko jih sami dobimo na račun. Žal pa nova kazenska politika ni socialno pravična, saj za iste prekrške v prometu vseh socialnih slojev ne bremeni enako.

Jakob Valič

TRETJE MNENJE

Po mojem prepričanju noben zakon ni zgolj dober ali slab in tako menim tudi o novem Zakonu o varnosti cestnega prometa.

Ker je moja misel premalo prodorna, da bi uvidela vse njegove komponente, bom poskušala dobro in slabo tega zakona razložiti laično, na lastnem primeru.

Naj začnem z dobrim. Sodim med šoferje z malce "težjo nogo" in zato se rado

zgodí, da prehitro peljem skozi naselje, na avtocesti pa se rada pobaham s konjskimi močmi svojega turbo dizla. Odkar velja nov zakon, pa pri sebi opažam, da večkrat zaskrbljeno pogledujem na armaturno ploščo in umikam nogo s pedala za plin. Dobro torej – namen je dosežen. A zraven zgroženo ugotavljam, da sem zgolj tipična, šparovna Slovenka, ki ji je malo mar za narodno preživetje, saj me skrbi zgolj denarnica ne pa varnost sama. Ob tem pa se mi že postavlja prva od dveh

dilem: ali bo novi zakon uspel spremeniti slovensko samomorilno naravnost, ki se kaže tudi v odnosu do natalitete, ali bo uspel iz nas narediti strpne voznike, da ne bomo več preklinjali ob vsaki sekundi, ko voznik pred nami prepočasi spelje skozi križišče ...

Drugo dilemo pa mi postavlja vprašanje, ali bo policija uspela poloviti vse cestne "modre dirkače" in "spidi gonzalese" (junaka iz risank moje mladosti), ali pa se bo dogajalo to, o čemer priča naslednja anekdota. Vsi, ki smo kdaj študirali v Ljubljani, vemo, kje je Dolgi most in da se tam štopa proti Primorski. Nekoč je tam nekemu štoparju ustavil razmajan spaček in voznik je študentu prijazno dejal, da lahko prisede, da pa bo šlo počasi, ker spaček ne zmore voziti hitreje kot 70 km/h. Spaček je res sopihal v klance proti Kalcam, sopihal od Cola proti Ajdovščini in naprej do Ozeljana, kjer so šoferja ustavili policisti z argumentom: »Tovariši, ustavili smo vas zaradi prehitre vožnje – omejitev je 60, vi pa ste vozili 68 km/h ...«

Zaključila bi z mislijo, da je, upam, pri tem zakonu važen namen (torej zmanjšati število smrtnih žrtev, saj nas je že tako malo) in da moramo v njegovem imenu kakšno krivico pač pozabiti. Ali se bo obnesel ali pa bo le še en način za hitro polnjenje proračunske blagajne, pa bo pokazal čas.

Prof. Bojana Kompara

ČETRTO MNENJE

Lahko povem samo, kako sama ravnam, ne glede na nov zakon. Ker tako ali drugače ne vem točno, kakšne so omejitve (še le pred kratkim sem, recimo, "izvedela," da je od Sela do Vipave hitra cesta in ne avtocesta), vedno vozim "približno" – to pomeni, da se prilagodim svoji okolici. Če vozijo vsi pred mano sumljivo počasi, to zame pomeni, da je morda omejitev 40 (skozi naselje) ali pa da je kdo "sporočil," da je za kakim grmom policija. V tem primeru tudi sama vozim počasi. In seveda obratno.

Problem nastane, kadar velika večina vozi 90, ena izjema (pa ravno pred mano!) pa 50. Velika verjetnost je, da je ta oseba že slišala za nov zakon in sedaj preventivno vozi (malo) bolj počasi. Sicer pa tudi sama nisem hitra voznica. Opazila pa sem, da (čisto spontano) vozim veliko hitreje iz šole, kot v šolo. Le zakaj?

Prof. Martina Podbersič Smrdel

Zbrala in uredila Tanja B.

VLADIMIR

INTERPRETATIVNI ESEJ

Ljudje smo zapleteno sestavljena bitja, s kompleksnim čustvovanjem in miselnimi procesi. Zato je takšna tudi naša komunikacija – v večini primerov se za izgovorjenimi besedami skriva še kaj več od konkretnega primera tega, kar smo povedali. Iz tona govorjenja, obrazne mimike, kretenj ipd. lahko povprečen človek precej dobro razbere čustveno stanje, želje, posredne namene sogovorca. Obstajajo pa tudi osebe, ki tega ne zmorejo, zato si vse razlagajo dobesedno in tako otežujejo življenje sebi in drugim. Primer takšnega človeka najdemo v glavni osebi Zupančičeve drame, Vladimirju.

Odlomek, ki ga bom interpretirala, se nahaja nekje v sredini dela. Nastala situacija v odlomku izvira iz nedavnega pogovora med Alešem in Vladimirjem, v katerem slednji Alešu zbudi dvom o zgolj prijateljskem razmerju med Mašo in Mikijem. Poleg tega ga tudi prepriča, da Miki ni ravno dober in zanesljiv prijatelj, če ne plačuje redno najemnine. O tem Aleš prej ni niti razmišljal, verjetno predvsem zato, ker je Miki do sedaj poravnal vse dolgove, čeprav z zamudo. Prav tako ni nikoli dvomil o razmerju med Mašo in Mikijem, saj se mu je zdelo samoumevno, da se kot sošolca veliko družita. Toda nič več. Zdaj se mu zdi nadvse očitno, da ima Vladimir prav. Zgodba se začne zares zapletati in "pripravljati teren" za vrh. Aleš se tako

zanese nad Mikijem v besednem boju, v katerem mu očita ljubimkanje z Mašo ter nerednost pri plačevanju najemnine. Mikija vse to zelo prizadene, saj nobena od obtožb ni upravičena, še toliko bolj kruto pa je, da ju je izrekel prav njegov (nekdanji) dober prijatelj. Zato se odloči, da se bo odselil. Maša o njunem prepiru ne ve nič, ker medtem obeša perilo. Ko se vrne in ugotovi, da Mikija ni, ji seveda ni nič jasno. Tu se začne naš odlomek. Maši se zdi čudno predvsem to, da sta se Miki in Aleš v tako kratkem času tako hudo sprla. Iz Aleševih besed razbere, da sta se skregala zaradi nje, na koncu pa ji postane jasno, da je vzrok za ves sporazum prav gotovo Vladimir, ki jo je pred dnevi "zalogil", ko je sedela pri Mikiju na kolenih (kot ponavadi!). Alešu se lastna dejanja trenutno zdijo povsem upravičena in edina normalna. Parazita Mikija je izgnal iz svojega življenja, zdaj ga obkrožajo le še prijatelji – njegova draga Maša in pa seveda dobri striček Vladimir, v katerem je našel nadomestilo za izgubljeno očetovo ljubezen v otroštvu. Ko nastopi Vladimir, se zdi, da sploh ne ve, kaj se je zgodilo. Z Mašo spregovori o povsem drugi temi, njenem kolesu. Stvar se mu zdi nadvse zaskrbljujoča, saj je prepričan, da ji ga bodo ukradli. Glede prej omenjene situacije pa ga ne skrbi. Odnosi med liki se v tem odlomku zelo spremenijo – najboljša prijatelja postaneta malodane sovražnika,

Maša verjetno končno spregleda Vladimirja, čeprav morda še ne prizna naglas, Vladimir pa začne obtoževati Mašo, da je trmasta. Še najbolj pa pogled na nit po mojem mnenju spremeni prav Aleš. Maša je že prej sumila, da Vladimir ni tako miroljuben in prijazen, kot izgleda, zato nastala situacija za njo ni tako presenetljiva. Aleš pa do tega trenutka sploh ni nikoli pomislil, da bi bilo lahko karkoli narobe v odnosu med njegovim dekletom in Mikijem, še manj ga je motilo prijateljevo neredno plačevanje najemnine. Sedaj se mu zdi, da je prej delal res neumno napako, ker ni spregledal "prave" Mikijeve identitete.

V začetku drame je komunikacija med študenti zelo sproščena, sicer prežeta s cinizmom, ironijo in zbadljivkami, pa vendar vse v okvirih pristnega prijateljstva med mladimi ljudmi. Sčasoma postajajo besede vse bolj grobe, stvari si povejo kar preveč naravnost, vse več je je prepiranja in očitkov. V danem odlomku se celo Maša in Aleš pogovarjata v ostrem tonu. Za vsako besedo slutita prikrit slab namen in neiskrenost. Njuna nezaupljivost vodi do končne katastrofe, saj Maši ne uspe pravočasno prepričati Aleša o Vladimirjevi pravi identiteti, ker ji ta preprosto ne verjame. »Vidim, da si zelo zaskrbljena zaradi njega,« pravi, pa čeprav Maša ni tega niti omenila, iz česar je povsem očitno, da je prepričan o obstoju ljubezni med Mašo in Mikijem. Aleš se torej zmoti, na drugi strani pa Maša prav

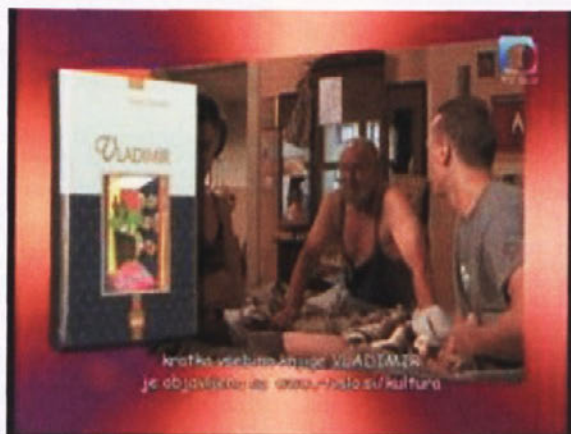
razbere pomen njegovih besed – Aleš je postal preveč zaverovan v Vladimirja. Njeno razumevanje jezika jo tako pripelje do resnice glede Vladimirja. Vladimir v odlomku spet pokaže, kako dobesedno razume besede sostanovalce. Ko Maša pravi na njegovo pripombo o soparnem dnevu, odgovarja: »Ne, nisem mislila tega ...«, mu sploh ne postane jasno, da se je nekaj zgodilo, temveč le nadaljuje s svojim: »Pritiska, pritiska. Kar meni verjemi.« Vladimirjevo razumevanje ne seže preko okvirjev njegovega sistema. On ne bere "med vrsticami", temveč si vse razlaga točno tako, kot sliši. Zato njegov odnos s sostanovalci ne more postati zaupljiv, prijateljski, družinski, čeprav si to želi. Prav njegova omejenost privede do končnega, na nek način tragičnega razpleta.

V največji tiski je po mojem mnenju Maša, ker se edina zaveda nevarnosti situacije. Spozna kako težko se bo rešiti iz Vladimirjeve zanke, vendar je kljub spoznanju skoraj nemočna, ker ve, da ji Aleš ne zaupa, Vladimirju pa seveda ne more zaupati sama. Edina oseba, ki bi jo v tej situaciji razumela, torej Miki, pa je odšla. Zato menim, da je za Mašo situacija res kritična.

Didaskalije so v danem odlomku precej skope. Nakazujejo mesta, ko nekaj časa vlada tišina, ki pa je zelo pomenljiva, ker v njej npr. Aleš in Maša poskušata prebrati misli drug drugemu. Sicer didaskalije opišejo vedenje zmedene Maše, prav tako

Aleša, ki stoji pred vrati Vladimirjeve sobe in se morda sprašuje, če je nenazadnje le ravnal napak. Didaskalije tako celotnemu delu dajo tisto, česar ne moremo prebrati, da si lažje predstavljamo ozračje v danem prizoru, prav tako tudi odnose med liki.

Komunikacija, ta najosnovnejši element človeškega sobivanja, lahko predstavlja tudi veliko oviro v ustvarjanju medsebojnih odnosov. Morda se lahko tudi ob branju podobnih del, kot je Vladimir, naučimo, kako preprečiti morebitne nesporazume in razkrinkati prevarante.

Sara Milavec, 4. a

SVEŽINA, LEPOTA

Kaj narediš ko preprosto ne moreš več pisati? Ko se ti vsaka misel zatakne ob preprosto v glavi in ko povedi, ki jih polagaš na plan, nimajo ne repa ne glave.

Misli ti mrgolijo, želiš jih podati drugim, želiš da bi drugi brali tvoje misli in tvojo dušo, a se besede zatikajo ob čelo in glava nikakor ne pusti, da bi splavale na prostost in zavpile v množico.

Misli postajajo vse večje, vedno več jih je, a še vedno so tam. V glavi. Zid, ki se je ustvaril ob zmešnjavi, je vedno trši in besed, ki vedno bolj pritiskajo nanj, je vedno več.

Rada bi pisala, rada bi izlila svojo dušo na papir, da bi jo lahko ta peščica ljudi prebrala. Rada bi, da bi se ljudje ob mojih besedah ustavili, zamižali in razmišljali. Rada bi dojela smisel. Smisel, ki mi vsak dan beži iz rok in katerega bistva ne najdem.

Veliko bi lahko povedala. Vem, da bi lahko. Ampak preprosto ne morem. Ne vem, zakaj ne morem. V moji glavi je prevelika zmešnjava in spraviti stvari na en kup ter jih sistematično razbrati je preprosto pretežko.

Ne vem. Ne vem, zakaj ne gre in ne gre. V sebi čutim strašen nagon, a papir je še vedno prazen. Ni bistva. Ni smisla. Vse je zmešnjava.

Iščem začetek niti. Rdeče niti, ki bi jo namotala v klobčič in potem bi ta klobčič lahko v miru razpletala in igrala svoje bistvo. A je ne najdem. Vidim samo veliko gmoto vozlov, ki jo je nemogoče razplesti.

In nato bolečina. Bolečina, ki je sad zmešnjave. Ne boli, ampak mi ob vsakem nepredvidnem koraku da vedeti, da je tam in nestrpno čaka na mojo napako, kateri se ob zmešnjavi tako težko izognem. In potem boli. Močno.

Lahko bi pisala o bolečini. O zmešnjavi. Bistvu in smislu. Ampak to sem že stokrat premla in bilo bi mi dolgčas. Rada bi pisala o nečem novem. O svežini. Lepoti. Toda ... v meni je ni.

Moram se naspiti. Moram se potruditi in nabrati moči. Čaka me težka naloga. Najti jo moram. To svežino. Lepoto.

Shade

POMLAD JE ZDAJ.

Vonj po bezgu, ki ga že eno leto, zagotovo, nisem duhala, me uspava, skoraj milo duši, kot te duši nekdo, ki te ljubi, s svojim objemom. Meša se z vonjem lanske suhe trave, ki jo prerašča nova, letošnja (zdi se mi, da prav nadebudno nori!) in vmes ta mehka sopara, ki jo skorajda lahko primem v pest. Ziba moje misli, da sem spet kot majhen otrok. Po travah lezejo mravlje in drobne mušice, po moji koži, hlačah (hlačnici sta mokri, detelja je bila zasuta z debelimi kapljami, ko sem tekala po njej), laseh. Ne bojim se mravelj, pustim, da lezejo po meni, mi rišejo žgečkajoče kroge po bledi koži na nogah, se sprehajajo med tankimi dlačicami na moji roki. Ni me strah dotika. Se prepustim. Končno lahko sprostim vse mišice na obrazu. Ni se potrebno smejati, ne jokati, ne dajati v svet kateregakoli drugega izraza kateregakoli razpoloženja. Še veke kot da mi nabrekajo in počasi lezejo prek mojih oči, da se mi spokojna senca uleže čez glavo. Čeprav bi rada še gledala, ker je vse tako lepo, kamor pogledam.

Krog moje glave cvetejo nenavadne ovijalke z vijoličastimi storžastimi cvetovi, ki jih nisem še nikoli videla in mi varujejo senca in oči. Včasih mi dišeče cvetke silijo v uho, ker jih je zmaknil veter. Božajo. In sonce mi greje lička, da rdijo, in gre toplota še pod kožo in globoko v mene. Ja, toplo je, in mirno.

Travin klas, ki se je ulegel na moj trebuh, se dviga in spušča, ko diham. Gledam nebo. Nekoč mi bo jasno. Prav vse bo jasno in moja čustva bodo kot stara lipa – bodo širila veje široko, bodo imela eno, močno deblo, in korenine bodo drle globoko, zažemale prst, drobile kamenje, vse, močno. Nekoč bom trdna, bom končno dobila odgovore in ne bo me več strah. In bo toplo. A zdaj je pomlad.

Ivana K.

PESMI

VPIJAM TVOJE ŽELJE, UMAŽEM JIH V RDEČO

Vpijam tvoje želje, umažem in povaljam jih v rdečo ...

V barvo dvoma in v barvo nestanovitnosti in laži.

Sem to jaz? Svoje želje spremenim v tvoje.

In izdam samo sebe.

In vpijem v sebi.

A zdaj je prepozno.

Rdeča kaplja izdajstva se pocedi po mojem licu ...

Zbudim osamljeno pošast v sebi,

spustim jo na plano ...

Drobim besede in dejanja,

krmim samoto.

Polagam prst na ustnice in –

psšš – utišam ptice,

nasmeha, ki zvonko hrumijo,

utišam zvoke sveta.

Želim samoto ...

Privijem se k tebi, moje drevo,

in biseri se usipajo iz mojih oči

in odsevajo na travi.

LAKOTA

Dajem se ti,
 a ti si še vedno lačen.
 Trgam se in te hranim
 Kot nenasitnega psa.
 Ti hočeš še več.
 Hočeš moje sanje,
 moje solze, ki se bleščijo
 v soju žalosti.
 Glodaš me, a vseeno se ti dajem.
 Dokler še imam.
 Že zdavnaj me ne vidiš več
 s svojimi praznimi očmi.
 Postala sem senca tvoje pogoltnosti.
 Trgaš me in padam.
 S sklonjeno glavo se plazim
 in grem naprej,
 ujeta v tvoj odsev.
 Prosim, spusti me.
 Pusti, da ubijem
 še zadnje drobce
 izgubljene ljubezni.

TI

Podariš mi sončne žarke
tvojega dotika.
Z zlatom v očeh me oblečeš
v resnost, milino.
In me z blazinicami prstov gladiš.
In me z razpokanimi ustnicami raniš.
Ko me vzameš k sebi,
me spet obdaš
z neskončnim dotikom bolečine – ... na duši.
Kdo si ti?
Da ne kradeš, ko si zaželiš,
v meni hrepenenje zbudiš ...
Ti, ki s šepetom moj led stopiš,
da stopljena kapljam
in se lepim na tvoj dotik.
Ni te več v meni,
so le še goli odmevi ...
Praznina v tebi tli.
Me zataji.
Me zgubi.
Me zaдуši.
V tebi mene več ni.

MaVrica

ŠALE...

Na vašo pobudo smo v se odločili, da odpremo novo razvedrilno rubriko. Preberite si nekaj vicev ter se nasmejte ob zanimivih ilustracijah. Veliko smeha vam želim!

Trije polži se sprehajajo in pridejo do roba ceste. Eden od polžev se odloči, da jo bo prečkal.

»Si nor ali samo nepazljiv?« ga vpraša eden od polžev.

»Zakaj pa?« se čudi.

»Čez dve uri pripelje avtobus!«

Reka Sava naplavi truplo utopljenega policista v uniformi, ki v rokah drži listek z napisom:

»Pojdi v Savo po gume.«

»Zakaj petelin tako zgodaj zjutraj kikirika?«

»Ker kasneje, ko se zbudijo kokoši, ne pride več do besede.«

Mujo gre po obali in zagleda moškega, ki se utaplja. Mimo pride reševalec in mu reče:

»Ja, kaj pa ti stojiš?« Mujo mu odvrne: »Aja, saj res. Lahko bi se usedel!«

Prva blondinka vpraša drugo: »Kaj je bližje? Luna ali London?«

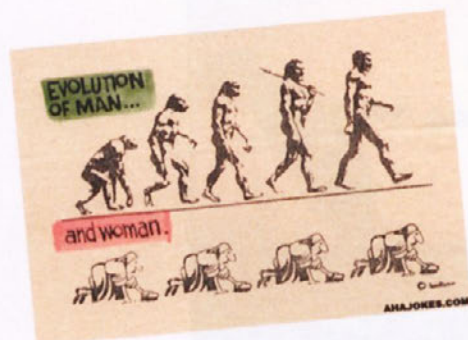
»Halo,« ji odgovori druga, »kaj London vidiš od tukaj?«

Ježek jezen in žalosten, s solzami v očeh leze s krtače in toži: »Vsak se lahko zmoti, prav vsak!!«

Pride prva riba in reče: »Glu«. Pride druga riba in reče: »Glu«. Nato pride tretja in pravi: »Glu glu«. Pa ji reče prva: »Ne kompliciraj!«

Policist pride v picerijo in naroči pico. Natakara ga vpraša: »Vam jo razrežem na 4 ali 8 kosov?« »Kar na 4 dajte, 8 jih ne bom mogel pojesti.«

»Dobro jutro, Črna gora ... Ura je tri popoldan ...«

Pripravila Shade

»VSE KAR REČEM, SE ZLORABI!« (B. TROŠT)

Tudi letos smo se že navsezgodaj, tam neke na začetku decembra, dijaki prebudili in začeli zapisovati slavne reke naših življenjskih učiteljev. Tako boste v teh zadnjih Iskrah letošnjega šolskega leta deležni celoletnega truda tistih, ki zavzeto poslušajo pri pouku in tistih, ki vse, kar zbudi tudi najbolj v sanjarjenje ob pogledu skozi okno zatopljene dijače, zapišejo na list. Naj pa opomnimo naše drage profesorje, da to ni bilo nič skrivnostnega. Kronološko zapisane izjave so visele na oglasni deski v razredih, zato vas opozarjamo, da v uredništvu pritožb ne sprejemamo. Ja, in če ste se kdaj spraševali, zakaj se vsak mesec v koloni pojavi še en list več ... Zdaj veste=)

Aja! Pa hvala za vaše sodelovanje=)

Prof. J. Vidmar (ob pogledu na ekran, ko smo pretipkovale izjave): »Ma sej ni neč tazga, ne?«

N. Budin: »Ne, sam cela stran je vaša=).«

(Se odpravi skozi vrata. Komaj se vrata zaprejo ...)

Prof. J. Vidmar: »Dej pokaži!«

Ob sporni izjavi številka xy pa: »Dej vrži vn tisto.«

(Profesor Grahor razlaga uporabo integrala.)

B. Vidmar: »Js sm pa že mislu, da je matematika neuporabna!«

Prof. L. Grahor: »Ja, sej več al mn je.«

Profesorica Breščak (razlaga o alzheimerjevi bolezni): »V zgodnji dobi se bolezen z zdravljenjem lahko odlaša. No in ti bolniki imajo tudi društvo imenovano spominčice ... « A ni to malo ironično?

(Ko je profesor Trošt ugotovil, da bo na naše ocene še nekaj časa čakal.)

Prof. B. Trošt: »Iz lastnih izkušenj in kot so naši vzgojitelji govorili: 'Spomladi vsak štor ozeleni ... tudi semeniščnik!' «

Prof. J. Vidmar o učinkih bojnih plinov: »Vse živo je blo mrtvo! Od zajcev, konjev, do vojakov, ježev in kobilc!«

Prof. M. Podbersič: »V zakonski zvezi partnerja eden od drugega pričakujeta medsebojno pomoč. To pomeni na primer, da najprej žena podpira moža, ko ta dela diplomu, potem pa mož ženo, ko ta dela doktorat.«

Prof. B. Trošt: »Ti bi bil dober za iskat smrt! Tako počasen, da bi vsi preživeli!«

Skupinica dijakov klepeta.

Nekdo v razredu: »Šššššššššššššššš!«

Grozljiva tišina, mračni pogledi, nato zagrmí (strela).

Prof. B. Eisenzopf: »Se jezi!«

K. Maučec: »Vprašanje na koga!«

Prof. M. Podbersič: »... skupine, kjer bi prevladoval individualizem – to pomeni,

da bi se vsak brigal za svojo rit – in sebični interesi posameznika ... <

G. S. Fajdiga: »To, da imaš otroka, se namreč lahko *zgodi!*« ???>Ali nas niste učili drugače??? Načrtovanje rojstev, spolnost po poroki in to???<

Prof. J. Vidmar: »Jaz sem profesor; lahko zehnem enkrat, ti ne smeš nobenkrat!!!<

Običajna ura zgodovine. Oglasi se pisk po ozvočenju, ki napoveduje obvestilo.

G. S. Rebec: »Oprostite, ker motim... <

J. Vidmar: »Ja, res je!<

Debata o miklavževanju ...

K. Ipavec: »Kje boste igrali u profesorski igrci? Kej boste glavni vokal?<

Prof. J. Vidmar: »Ja ... skorej ... <

N. Budin: »A! Česte rejčt *back vokal!*«<

T. Bolko: »Back al BAD?!<

Rafko: »Dedek Mraz je Miklavž, k je vstopu v partijo!<

Prof. S. Kovšca: »Kakšen je pridevnik za : easy to see or notice?<

M. Pišot: »BIG!<

Običajna ura zgodovine=). Profesor Vidmar razlaga o Srbiji. Kot primerjavo uporabi Piemont.

M. Žorž: »Ma kaj ima pa Piemont tuki zravn?!<

Prof. J. Vidmar (nekaj časa jo gleda in reče): »Mojca, kej ti primankuje romantike!<

Ura zgodovine ... kot vedno=)

Profesor Vidmar gleda T. Bolko, ki maha s plišastimi rožicami: »Za koga so tiste rožice?<

T. Bolko: »Moje. Mi jih je Miklavž prnjsu!<

Prof. J. Vidmar: »AaaaRes?<

A. Trobec: »Ma kej še tisto česte jmt?!<

Prof. P. Strnad: »Js čm od vas, d k boste vidli, da ko boste šli vn, da vm bo pršlo kr tkw!<

G. Bogdan Vidmar (ponedeljkova maša v domu): »... ki vlada brez vekov! Ups!

Od vekov na veke!=)<

Med spraševanjem latinščine – 1. del.

Prof. B. Trošt: »Je biu Cicero poročen?<

B. Lapanja: »Ja, imel je ženo.<

Med spraševanjem latinščine – nadaljevanje.

Prof. B. Trošt: »Za tvoje izjave ti bom dal pozitivno.<

B. Lapanja: »Hvala.<

Prof. B. Trošt: »Prosim. Za zahvalo mi lahko še bonboniero kupiš!<

Prof. B. Trošt (navdušeno): »Grem u Ljubljano in z velikega plakata zazija vame *PULLUS!* Neverjetno! Na ogromnih plakatih! Pa nej še kdo reče, da je latinščina krepan jezik!<

Prof. B. Trošt: »Galcev je blo ku kkwši!<

A. Trobec: »Suzukiji so dobri avti!<

Prof. B. Trošt: »Še posebej za tiste, ki jih nimajo ...«

Izbira teme za debato pri filozofiji.

Prof. P. Strnad: »Imate kšno prioriteto med ponujenimi argumenti?«

B. Vidmar: »Seks pred poroko!«

T. Štoka: »Ma nee! O tem se že vsi strinjamo!«

T. Štoka: »Spolnost ni igra! Spolnost je vojna, kjer krvavijo nedolžne žrtve!«

Prof. J. Vidmar: »Engelbert Besednjak je bil ...«

K. Ipavec: »Kku? Engel ... ?«

Prof. J. Vidmar: »Engelbert Besednjak!«

A. Trobec: »Čakte! Engel ... kaj?«

K. Ipavec: »Zkej ne bi bu kar Janez!?!«

Tipična ura zgodovine – nekateri Postojnčani bi šli radi domov.

Prof. J. Vidmar: »Zakaj pa bi šli domov?«

T. Štoka: »Da bi vidli mamo!«

Normativna ura zgodovine. Profesor nekaj vneto razlaga. J. Delak dvigne roko. Profesor mu da znak naj počaka, potem mu dovoli do besede.

J. Delak: »Kej grem lahko na WC?«

Prof. J. Vidmar: »Sm mislu, da boš kej prašu, ti pa sam WC-riraš!«

Pri slovenščini rešujemo maturitetne vaje.

Vprašanje: »V kateri pisavi je napisan

omenjeni članek?«

Nadebudni dijak: »V Times New Roman!«

(opomba: pravilni odgovor je latinica=)

Pred testom zgodovine v mansardi.

Prof. J. Vidmar: »Nabrusite kemične svinčnike!«

Prof. V. Anžel: »Da je uho selektivni sprejemnik, ne pomeni, da 'ne slišite' mame, ko vam reče, da pospravite sobo. No, sej jaz tud svoje žene 'ne slišim', ko to reče ...«

Prof. S. Kovšca: »Would we be afraid of HIV positive person?«

T. Bolko: »No, I think we would be curious.«

Prof. S. Kovšca (se popolnoma vživi v vlogo): »Oh, really?! We would come to him and asked him: 'Ohh, so you've got AIDS! Wow! And when did you get it ... ?«

Prof. J. Vidmar: »Hehehe ... vse je šlo iz ust v usta ... mislim. Iz rok v usta!«

M. Žgur: »Ja, profesor, so to kakšne potlačene vsebine.«

S. Trošt: »Lohde j hotu bet reševalc iz vode!«

Tipično spraševanje po seznamu pri zgodovini.

Prof. J. Vidmar: »Kdo pride prvi?«

M. Šarf: »Talepši majo prednost!«

J. Pipan (ki mimogrede sploh ni na seznamu): »A, pole morm jt pa jst!«

Ura zgodovine ...

H. Uršič: »Ma profesor, js stalno sanjam od vojne, odkr jo uzemavamo pr zgodovini!«

Prof. J. Vidmar: »Ma kaj poslušas rave ali kej? Tisto ni lih romantična muzika ... «

Italijanščina ... in deli računalnika. Oz. drugačen naslov: Žensko pojmovanje računalnika.

Prof. B. Eisenzopf: »Kako se reče škatli, kjer so usi podatki?«

K. Ipavec: »Il kišta!«

Ura angleščine. Spraševanje. H. Uršič potegne listek s tematskim vprašanjem.

Prof. S. Kovšca: »So Helena, what have you got?«

H. Uršič: »AIDS.«

Prof. S. Kovšca: »Ow, I hope not!«

Prof. I. Krapš Vodopivec: »Za nekoga je red čisto nekaj drugega kot za koga drugega«

A. Bolko: »Tu mwrn mami povejdt!«

Glede jasnosti pri filozofiji ...

Prof. P. Strnad: »Dva sva bila: jst, moš ... en, ženska in on moški!«

Spraševanje pri italijanščini.

S. Milavec: »Ma zakaj glih jst!? Sm pisala test 3!«

Prof. B. Eisenzopf: »No, boš pa zdaj dobila 5!«

S. Milavec: »Ja, figo!«

Latinščina. S. Vovk prevaja. In se nika-mor, ma res nikamor ne zmagne s tem prevodom

Prof. B. Trošt: »Dej, dej! Al tekmuješ v kategoriji za zlatega polžka?«

Medtem pa M. Žorž zavzeto prevaja Katuliovo Carmen VIII.

M. Žorž: »Quem basiabis?«, prevod je: »Komu boš podlaga?«

Opomba: *pesem govori o tem, koga bo dekle potem poljubljalo, čigavo bo, koga bo ljubilo ... Pravilen prevod naj bi bil: Koga boš poljubljala.*

Nauk zgodbe: ni vse kar piše v slovarju ok.

A. Trobec: »Profesor, kej poznate kšno poljsko žensko ime?«

Prof. J. Vidmar: »Ne, poznam pa eno Ukrajinko Natalijo.«

Prof. M. Podbersi: »Fizika je smrt za romantiko! Pri sociologiji smo bolj romantični, zato na primer uporabljamo izraze kot je *vzreja otrok*.«

Pri sociologiji razglabljamo o dejavnikih socializacije spola in kako so ženski liki vedno zapostavljeni.

T. Bolko: »Ja, ma pr Smrkcih j sam ena žjnska!«

Prof. M. Podbersi: »Je pa zato tolko bolj zaželjena.«
Malo pozneje.

T. Bolko: »Mislim ... kakšna bsejda je to *vzreja*!«

Prof. M. Podbersi: »Ja, sej veš, sociologi niso romantiki.«

Slovenščina. A. Trobec ne razume, v kakšnem sorodstvenem razmerju je Kleant z Orgonom iz maturitetnega dramskega dela Tartuffe. U bistvu ne šteka, kej je to svak.

A. Trobec: »Ma jst tega ne razumem!«

N. Budin: »Ana, žena od Martina bo tvoja svakinja!«

A. Trobec: »Ja ... in kdo je Martin?!«

N. Budin: »Tvoj brat!«

Prof. I. Breščak: »... torej, tako rečeno, so moški na nižji evolucijski stopnji kot ženske, saj nimajo dveh izvodil za seč in sprema ...«

N. Budin: »Profesor, jst nism dobila testa nzaj!«

Prof. J. Vidmar: »Ojej, dej bejž pogledat u avto, k je ostau tm! Siu peugeot.«

Čez čas se N. Budin vrne.

N. Budin: »Kšn odnos! Vjste kje ste ga pustili! Pod sedežm sm ga mogla iskt!«

Prof. J. Vidmar: »Benja«

Čez nekaj časa ko se zaključuje ocene.

Prof. J. Vidmar: »Ti, Natalija, kej priješ pisat u soboto?«

N. Budin: »Kej bi me radi vidli še na naknadnem?«

Iz neznanega vzroka je profesor zafarbu.

W. Shakespeare, Romeo in Julija. 2. dejanje, 2. prizor.

Julija: »O Romeo, zakaj si Romeo!«

Romeo: »Ja, sorry k živim!«

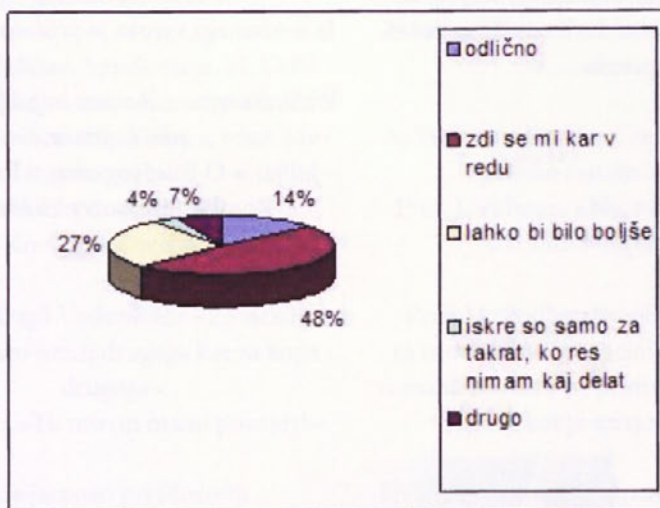

Zbrala in uredila Natalija Budin.

REZULTATI ANKETE O ISKRAH

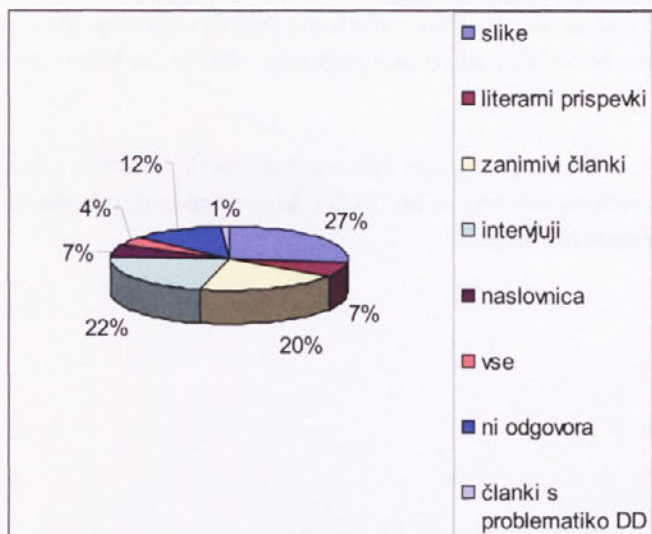
Kot veste, je bila meseca maja med vami narejena anketa o našem glasilu. Zakaj se je uredništvo odločilo za to? Odgovor je čisto preprost. Ker soustvarjamo samo za vas. Iskre so namenjene izrecno vam, zato nas je zanimalo vaše mnenje. Moram priznati, da so me rezultati pozitivno presenetili in prepričana sem, da nam bo to dalo tudi novih moči za nadaljnje ustvarjanje in oblikovanje Isker.

1. vprašanje: Kakšno se ti zdi glasilo Iskre?

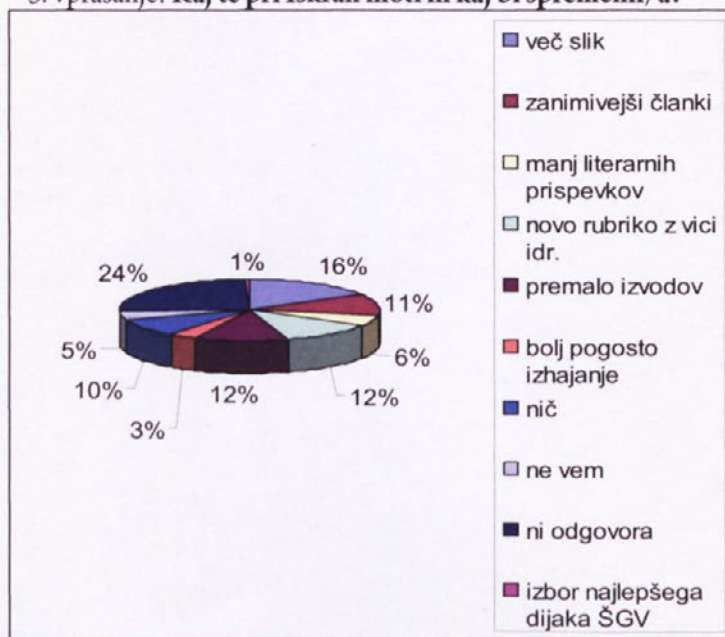

Med odgovori pod *drugo* je bil najpogostejši odgovor: Za si krajšat čas med poukom.

2. vprašanje: Kaj ti je pri Iskrah všeč?

3. vprašanje: Kaj te pri Iskrah moti in kaj bi spremenil/a?

Za izbor najlepšega dijaka ŠGV pa pozivam VAS. In sicer, da svoje predloge pošljete na naslov iskre.sgv@gmail.com. Naslov velja tudi za vse tiste, ki želite na kakršenkoli način sodelovati pri oblikovanju Isker. Pošljite nam svoje ideje, prispevke, predloge idr. Tako bodo Iskre lahko tudi pogostejše izhajale, saj bomo imeli več dobrega gradiva.

In še tistemu, ki je prosil za poster Harryja Potterja: V tokratnih Iskrah te bomo žal morali razočarati, saj posterja ne bo. Toda ti kar pridno beri naše glasilo in mogoče te bo v enem presenetil tvoj junak.

Pripravila Shade

SEMENIŠKA KNJIŽNICA V VIPAVI

Šolsko glasilo

37.014.77

ISKRE

Iskre

inv.št:K /

17576

Semenišče Vipava

17576

